

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμνηος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Νοεμβρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 49

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Δὲ γινόταν βέβαια σκέψη νὰ πάει ὁ Πατατούκας στὸ Ἀκουτονάρ μὲ τὴ χακὶ στολή του, ποὺ εἶχε κεντημένα στὸ περιλαίμιό τ' ἀρχικὰ τοῦ Μοκοκό. Ἡ στρατιωτικὴ του ἐμφάνιση θὰ τὸν ἔκανε ἀμέσως ὑποπτο στὰ μάτια τῶν ἰθαγενῶν.

Τὴ κρίμα, νὰ μὴν πάρει μαζί του τὸ μαῦρο του κοστούμι καὶ τὸ ψηλὸ καπέλλο του. Οἱ μαῦροι θὰ τὸν ἀναγνώριζαν ἀμέσως!

Ὁ Πατατούκας τότε εἶπε:

— Μά... ἔχω μαζί μου τὸ κοστούμι μου.

Τὸ εἶπε αὐτὸ δειλὰ-δειλὰ. Κι' ἤξερε τὸ λόγο. Ὁ Ἡρακλῆς ἀναφε ἀμέσως:

— Τί ἔκαμε λέει; φώναξε. Δὲν ἀκουσες τὴ διαταγή μου κι' ἔφερες μαζί σου τὰ πολιτικά σου; Μὰ τί σκόπευες νὰ τὰ κάμεις;

Ὁ λοχίας δὲν τόλμησε νὰ ὁμολογήσει ὅτι σκόπευε νὰ τὸ στρίψει, στὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ θὰ τὸδρίσκε εὐκολο. Μὰ ἡ ἀνυπακοή του εἶχε φανερωθεῖ σὲ καλὴ στιγμή καὶ τοῦ συγχωρήθηκε. Σ' ἓνα τέταρτο, ὁ Πατατούκας παρουσιάστηκε μὲ τὰ πολιτικά του. Οἱ παλιάτσοι ἦταν πολὺ εὐχαριμένοι. Ποτὲ οἱ ἰθαγενεῖς δὲ θὰ ὑποφιάζονταν τὸ ὑποκείμενο αὐτὸ μὲ τὰ τσαλακωμένα ρούχα.

— Εἰσαι θαυμάσιος! φώναξε ὁ Μάριος. Κι' ἂν σὲ βράσουν καὶ σὲ φᾶνε, θὰ κάνεις σούπα πρώτης τάξεως.

Μόνο ὁ Πατατούκας δὲ γέλοῦσε. Ἐδρίσκε ὅτι ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε πολὺ ἄσχημα ἀστεία.

Ὡστόσο ὁ Αὐγουστος ἄνοι-

ξε δυὸ κουτιά, ἔβγαλε μερικὰ ἀντικείμενα καὶ τὰδεῖξε τοῦ Πατατούκα.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ δῶρα, ποὺ θὰ πᾶς στὸν ἀρχηγὸ τῶν Μπαταμπούμ. Εἶναι πίπες, ψευτομαργαριτάρια καὶ δυὸ ρεβόλβερ.

Ὁ καθηγητὴς ἔδειξε ὅτι κατάλαβε.

— Πρόσεχε, ἐξακολούθησε ὁ Αὐγουστος, τὸ ἓνα πιστόλι εἶναι γεμάτο. Εἶναι γιὰ σένα, ἂν σοῦ χρειασθεῖ. Τ' ἄλλο θὰ τὸ χαρίσεις στὸ βασιλιά.

Ὁ λοχίας μάζεψε τὰ δῶρα, τὰβαλε σ' ἓνα σάκκο καὶ τὰ φόρτωσε στὴ ράχη του.

Ὅλοι εὐχέθηκαν καλὴ ἐπιτυχία στὸν Πατατούκα καὶ τοῦ ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ ξεγνοῦσαν ὅλα τὰ σφάλματά του, ἂν ἔδειχνε θάρρος στὴν ἀποστολή του.

Σ' ἓνα τέταρτο, τὸ ψηλὸ καπέλλο τοῦ Πατατούκα ἀπομακρυνόταν πρὸς τὸ ἄγνωστο χωριό.

— Κακόμοιρε Πατατούκα, εἶπε ἡ Ἰολέ... Ἴσως οἱ Μπαταμπούμ...

— Δὲν πιστεύω! φώναξε ὁ Μάριος. Μὰ κι' ἂν τὸν ξεμπερδέψουν, δὲν θὰ εἶναι μεγάλο τὸ κακό: Ἕνας λωποδύτης λιγότερος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

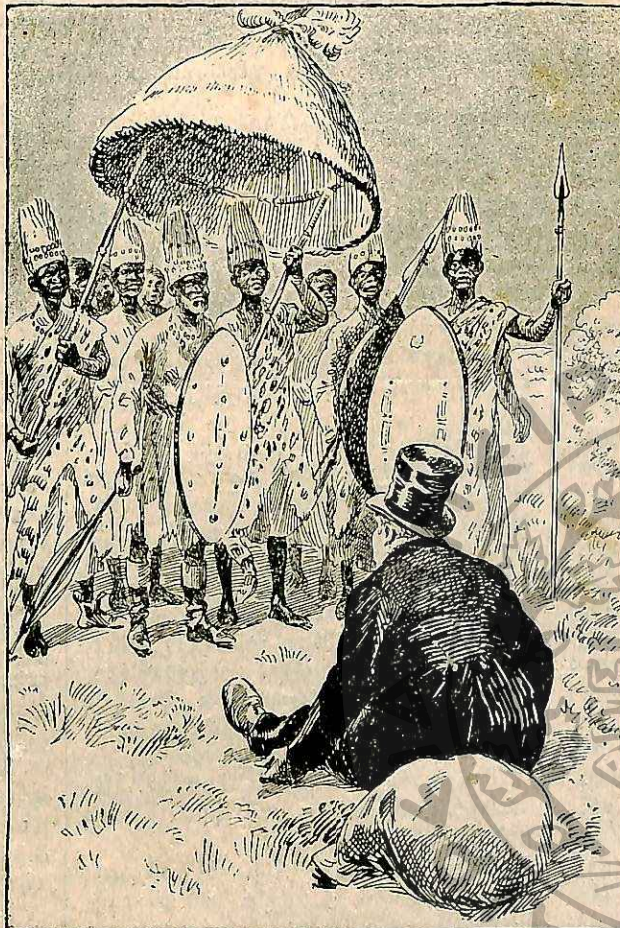
Τὰ δυὸ ρεβόλβερ

Δὲν ἦταν καὶ ρόδινης οἱ σκέψεις τοῦ Πατατούκα, ὅσο σίμωνε στὴν παλιὰ πρωτεύουσα τοῦ βασιλιά Τόφφα. Κάμποδες φορὲς τοῦ ἤρθε νὰ γυρίσει πίσω καὶ νὰ φύγει, ἀδιάφορο ποῦ, παρὰ νὰ τολμήσει νὰ μπεῖ σ' αὐτὸ τὸ χωριό, ὅπου ποῖος ξέρεי τί ὑποδοχὴ τὸν περίμενε.

— Χαρὰ στὴν ἰδέα ποῦ μοῦ ἤρθε, νὰ μείνω μαζί μ' αὐτοὺς τοὺς καταραμένους παλιάτσους. Χίλιες φορὲς καλύτερα γάμμενα στὸ Παρίσι, νὰ πέθαινα τῆς πείνας στὰ πεζοδρόμια, παρὰ νὰ μὲ φᾶν' ἐδῶ πέρα οἱ καννίθαλοι!

Μονολογώντας ἔτσι, ὁ Πατατούκας ἔφτασε στὴν ἀκρὴ τῆς δεινροστιχίας, ποὺ βρίσκεται στὴν εἴσοδο τοῦ Ἀκουτονάρ. Ἀπ' αὐτὴ τὴν εἴσοδο εἶχε μπεῖ κι' ἄλλη μιὰ φορὰ κι' εἶχε βρεῖ τὴν τύχη του. Τώρα ποῖος ξέρει τί θὰδρίσκε!

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά, δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ προχωρήσει. Ἐπese χάμω ἐξαντλημένος, χωρὶς ν' ἀποφασίζει νὰ προχωρήσει. Θάμενε ἐκεῖ ὥρα πολλή, ἂν δὲν

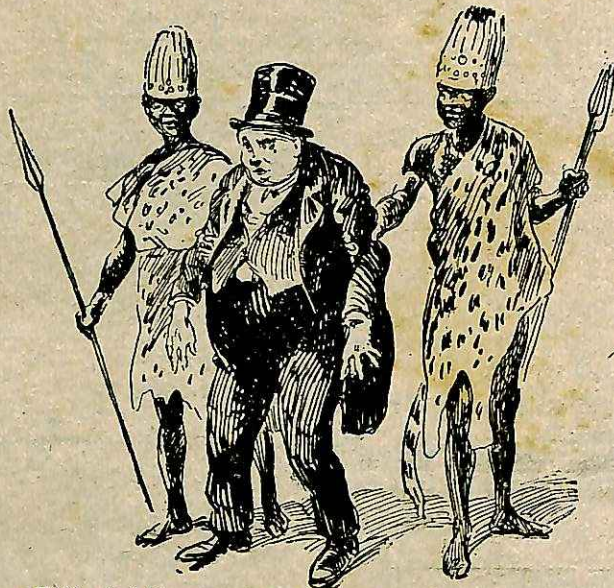

«Ὁ Πατατούκας δὲν κατάλαβε τίποτα...» (Σελ. 43), στ. α'.

έβλεπε καμιά τριανταριά μαύρους να προχωρούν προς αυτόν. Τὸν εἶχαν ἰδεῖ κι' ἀπορούσαν τί ζητοῦσε ἕνας λευκὸς ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό τους.

Ὁ Πατατούκας, τρέμοντας ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια, πολέμησε νὰ σηκωθεί, νὰ τὸ βάλει στὰ πόδια, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Τὰ πόδια του δὲ σάλευαν, κι' ἔμεινε καὶ χλωμὸς καὶ παγωμένος ἀπὸ τὸν τρόμο.

Οἱ μαῦροι ποὺ τὸν πλησίαζαν, δὲν ἦταν ὁμοιοί μ' αὐτοὺς ποὺ ἤξερε. Φο-

«Εὐθὺς δὺς Μπαταμπούμ ἐπίασαν τὸν Πατατούκα...»
(Σελ. 430, στ. β').

ρούσαν δέρματα ἀπὸ πᾶνθηρες, κι' ἀπάνω στὸ κεφάλι ἕνα εἶδος σκούφο ἀπὸ πλεγμένη λιγαριά. Θυμήθηκε ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ στολή τῶν Μπαταμπούμ, καθὼς τοὺς εἶχε περιγράψει ὁ Μοκοκό.

Ἀνάμεσά τους ἦταν καὶ καμμιὰ εἰκοσαριά μαῦροι χωρὶς δέρματα καὶ σκούφους. Ὁ Πατατούκας εἶδε ὅτι αὐτοὶ ἦταν φορτωμένοι μὲ πικέτα καὶ φαίνονταν σὰν αἰχμάλωτοι τῶν Μπαταμπούμ. Μπροστὰ-μπροστὰ βᾶδιζ' ἕνα γεροντάκι, ποὺ τὸ κεφάλι του τὸ ἐσκίαζαν δὺς μαῦροι μ' ἕνα μεγάλο φάθινο παρασόλι.

Τὸ πρόσωπο ποὺ φαίνονταν σὰν ἀρχηγὸς μίλησε στὸν Πατατούκα σὲ γλῶσσα ἰθαγενή. Ὁ Πατατούκας δὲν κατάλαβε τίποτα, ἀλλὰ μὲ σχήματα καὶ μὲ παντομίμες ἀπάντησε ὅτι δὲν εἶχε κανέναν κακὸ σκοπό, ἀλλ' ὅτι ἤθελε νὰ προσφέρει δῶρα στὸν ἀρχηγὸ τοῦ χωριοῦ.

Οἱ Μπαταμπούμ μιλοῦσαν μεταξὺ τους, ἴσως γιὰ ν' ἀποφασίσουν τί θὰ κανονίσουν, δταν ἕνας ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους πλησίασε τὸ γέρο καὶ τοῦ μιλοῦσε δείχνοντάς του τὸ λευκό.

— Σοφὸς Πατατούκας! Σοφὸς Πατατούκας! ἔλεγε ὁ μαῦρος ὁλοένα μέσα στὴν κουδέντα του.

Ὁ πρῶν καθηγητὴς δὲν κατάφερε νὰ ξεχωρίσει τὸ μαῦρο τῆς μιᾶς φυλῆς ἀπὸ τῆς ἄλλης, ἀλλὰ κατάλαβε ὥστόσο ὅτι ὁ αἰχμάλωτος θὰ ἦταν κάποιος Ἀκουτονάρ, ποὺ τὸν γνώρισε καὶ ἐξηγοῦσε στὸ γέρο ἀρχηγό, ὅτι ὁ λευκὸς ἦταν ἀξιωματοῦχος στὴν Αὐλή τοῦ παλιοῦ βασιλιά.

Τέλος, ὁ γέρος ἔκαμ' ἕνα νόημα, ἔδωκε μιὰ διαταγή κι' εὐθὺς δὺς Μπαταμπούμ ἐπίασαν τὸν Πατατούκα ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν ὀδηγοῦν πρὸς τὸ χωριό.

Ὁ φίλος μας ἀκολούθησε ὑπάκουα κι' ὅλο τὸ καραβάνι τράβηξε γιὰ τὸ Ἀκουτονάρ. Ἀχ, ποῖος θὰ μπορούσε νὰ περιγράψει τὸ καρδιοσχτύπι τοῦ Πατατούκα!

* * * Ἐφτασαν ἔτσι στὴ μεγάλη πλατεία τῆς πρωτεύουσας, ποὺ ὁ Πατατούκας τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως: Ἡ βασιλικὴ καλύδα, οἱ καλύβες τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματούχων, καὶ τέλος ὁ στύλος, ὁ περίφημος στύλος, ποὺ τριγύρω του γίνονταν οἱ συσκέψεις καὶ τὰ ἐπίσημα συμβούλια. Ὁ λευκὸς αἰχμάλωτος δέθηκε σ' αὐτὸ τὸ στύλο μ' ἕνα σχοινὶ ἀπὸ τὸνα χέρι καὶ τὸνα πόδι.

Ὁ δυστυχισμένος κάθησε χάμω καὶ βυθίστηκε στὶς πιδὲ θλιθερὲς σκέψεις. Τριγύρω του μαζεύτηκαν ἰθαγενεὶς καὶ τὸν κοίταζαν περίεργα. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δὲ φορούσαν σκούφους τοῦ ἔκαναν φιλικὰ νοήματα. Ἐνας τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε σιγά-σιγά, σὲ παραμορφωμένη γαλλικὴ:

— Μεγάλε σοφὲ Πατατούκα, γιατί ἐσύ γυρᾶς ἐδῶ; Ἐσύ ἔχει μάθει τί ἔγινε;

Ὁ μαῦρος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους ἀδελφούς τοῦ βασιλιά Τόφφα κι' εἶχε μάθει κι' αὐτὸς λίγα γαλλικά. Δὲ θέλησε νὰ πεῖ περισσότερα, γιατί φοβόταν τοὺς Μπαταμπούμ ποὺ τὸν ἄκουγαν, καὶ χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος.

Ὁρες δλόκληρες πέρασαν χωρὶς ν' ἀλλάξει διόλου ἡ θέση τοῦ Πατατούκα, ποὺ ἦταν πάντα δεμένος στὸ στύλο του.

Ὁ ἥλιος ἦταν ἑτοιμος νὰ πέσει, δταν εἶδε ἐπιτέλους τέσσερις μαῦρους νὰ τοῦ φέρνουν δοχεῖα μὲ τροφή.

Τ' ἄφησαν καταγῆς κι' ἔφυγαν. Ἡ τὰν ρύζι, φάρια παστά, φρούτα καὶ μιὰ μποτίλλια ρακί.

Τὸ πλοῦσιο αὐτὸ γεῦμα δὲν εὐχαρίστησε καθόλου τὸ λοχία τοῦ Συντάγματος Μοκοκό. Τὸ ἐναντίο μάλιστα, κατάλαβε ὅτι τὸν ἔτρεφαν ἄφθονα, γιὰ

νὰ μὴν ἀδυνατίσει ὡς τὴ στιγμή ποὺ θὰ τὸν ἔτρωγαν!

Μὲ τὴ καρδιά λοιπὸν νὰ φάει καὶ νὰ πιεῖ; Κοίταξε θλιθερὰ τὰ πλούσια φαγητὰ καὶ ρούφηξε μοναχὰ μερικὲς γουλιὲς ρακί. Ἡ καρδιά του στάθηκε τότε κάπως στὸν τόπο τῆς.

Τὴ στιγμή αὐτὴ εἶδε μεγάλη κίνησιν στὴ βασιλικὴ καλύδα. Μαῦροι ἔμπαιναν κι' ἔδβαιναν καὶ τέλος τρεῖς διευθύνθηκαν πρὸς τὸ μέρος του.

— Θεέ μου, συλλογίστηκε ὁ δυστυχισμένος αἰχμάλωτος, ἔφτασε ἡ στιγμή τοῦ θανάτου μου.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΒΟΥΝΟ

Βουνό, καὶ πάλι βουνό! Τί νὰ σοῦ πρωτοθαύμασιν κανεῖς; Τὴν ὥραία θέα σου, τὸ ἀγνὸ σου ἀέρι, τὰ πυκνὰ δαση σου, τὰ κοπάδια σου, τὶς χροσταλλένιες βρυσοῦλες σου, τοὺς λεβέντηδες βοσκούς σου;

Πόσες φορές κατὰ τὰ χαράματα βρέθηκα στὴν κορφή σου κι' ἀγνάντευα νὰ ροδίξῃ λίγο-λίγο ἡ Ἀνατολή, νὰ γίνεταί ὁ οὐρανὸς τριανταφυλλένιος, ἐνῶ τὶς λαγκαδιὲς καὶ τοὺς κάμπους ἐπλάκωνε πυκνὸ σκοτάδι! Μακρὰ οἱ θάλασσες γυάλιζαν σὰν καθρέφτες καὶ ἡ πιδὲ κοντινὴ στὴν Ἀνατολὴ ἀντανάκλουσε τὸ τριανταφυλλένιο χρῶμα τ' οὐρανοῦ τόσο ἐλαφρὰ, ποὺ τὸ χρῶμα αὐτὸ ἦταν ἀσύλληπτο στὴν δραση. Δεῖλα-δεῖλα πρόβαλλε κι' ὁ ἥλιος καὶ δεχόμουν δλόρθος πάνω στὴν κορφή τὴν πρώτη ἀχτίνα του.

Πόσες φορές χωμένος μέσα στὸ δάσος σου, ἀθέατος ἀπὸ τὸν κόσμον, ὁλομόναχος στὴ Φύση, δὲν αἰσθάνθηκα τὴ θεία γαλήνη τοῦ δάσους νὰ ποτίζῃ τὴν ψυχὴ μου! Μιὰ λήθη τοῦ κόσμου, μιὰ θεία μακαριότης καὶ εὐτυχία ἐκυρίευε τὴν ψυχὴ μου καὶ ἤθελα νὰ ἦταν ἀτέλειωτη ἡ διαμονὴ ἐκεῖ, ἀτέλειωτη ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς!

Πόσες φορές καθισμένος σὲ κοτρῶνα θεόρατη, ἀκουγὰ τὴ μελωδία τῶν κουδουνιῶν κι' ἔβλεπα τ' ἄσπρα πρόβατὰ ν' ἀνεβαίνουν σιγά-σιγά τὶς πλαγιὲς σου τοιμπώντας τὸ τρυφερὸ χορτάρι!

Πόσες φορές κουρασμένος καὶ ἰδρωμένος ἀπὸ τὴν πορεία, δὲν ἐσταμάτησα στὶς δροσερὲς βρυσοῦλες σου καὶ δὲν ἔξερω νὰ εἰπῶ τί μὲ ἔβλεγε περισσότερο, τὸ κελάρυσμα τοῦ νεροῦ ἢ ἡ ἀγνόητα καὶ κρυὰδα του.

Ὡ! τί θεία ἀπόλαυση νὰ βουτᾶς λαχανισμένους ἀπὸ τὴν κούραση τὸ στόμα σου στὸ κατάψυχρο νερὸ καὶ νὰ διοχετεύς μέσα στὰ σπλάχνα σου τὴ ζωογόνο δροσιὰ τοῦ νεροῦ!

Βουνό, καὶ πάλι βουνό, τί νὰ σοῦ πρωτοθαυμάσιν κανεῖς!

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ποῖος κακοῦργος εἶναι αὐτὸς ποὺ σκότωσε μιὰ ἀκακὴ νεροφίδα ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὸν βιάσῃ; σφύριζε τὸ φίδι. Αὐτὸ τὸ ἐγκλημα ἀξίζει μιὰ σκληρὴ τιμωρία.

Τὸ νερόφιδο σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ συντριμμένο ἀπὸ τὴ λύπη του, ἀλλ' ἔξαφνα σήκωσε πάλι τὸ κεφάλι.

— Νὰ μὴ μὲ λένε Ἀδόθητο, εἶπε, ἂν δὲν πάρω ἐκδίκησιν! δὲν θὰ ἤσυχάσω προτὸς νὰ ἰδῶ τὴν ἀσπλαχνὴ ἄλλῃ νεκρὴ κάτω στὴν γῆ, ὅπως βλέπω τώρα ἐδῶ τὴν πιστὴ μου συντρόφισσα.

Ἀφ' οὗ ἔβαλε αὐτὸν τὸν ὄρκο, τὸ νερόφιδο στριφογύρισε τὸ κορμί του καὶ τὸ ἔκανε κουλούρα καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται. Ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶναι δυσκολότερο παρὰ τὸ νὰ κάμῃ κακὸ μιὰ φτωχὴ νεροφίδα σὲ μιὰ δυνατὴ ἄλλῃ, καὶ ὁ γέρο-Ἀδόθητος συλλογίζετο ἐπὶ δύο μέρες κι' ἐπὶ δύο νύχτες χωρὶς νὰ εὑρῇ τὴν ἐκδίκησιν ποὺ ἀξίζει τοῦ Σταχτεροῦ.

Μιὰ νύχτα ὅμως ποὺ τὸ φίδι ἀγρυπνοῦσε βυθισμένο στὲς ἐκδικητικὲς του σκέψεις, ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ θρόισμα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ δταν κοίταξε ψηλὰ, εἶδε δὺς τρεῖς πεταλούδες ποὺ φτερούγιζαν γύρω στὰ δένδρα. Τὶς κοίταξε ἐπὶ πολλὴν ὥρα, ὕστερα σφύριξε δυνατὰ καὶ στὸ τέλος ἀποκοιμήθηκε—κατὰ τὰ φαινόμενα κατευχαρίστημένο μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε σκεφθεῖ.

Τὸ ἄλλο πρωὶ τὸ νερόφιδο πῆγε καὶ βρῆκε τὴν Σφυρίχτρα τὴν ὀχιά, ποὺ κατοικοῦσε σ' ἕνα ψήλωμα τοῦ δάσους, ἀνάμεσα σὲ κάτι πέτρες. Μόλις ἔφθασε ἐκεῖ, τὸ φίδι διηγήθηκε στὴν ὀχιά τὸν θάνατο τῆς συντρόφισσας του καὶ τὴν παρεκάλει νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ νὰ τὴν ἐκδικήσῃ μὴ κι' ἔκρυβε στὸ στόμα τῆς ἕνα τόσο φοβερὸ δηλητήριο.

Ἀλλὰ ἡ Σφυρίχτρα δὲν φαινόταν διατεθειμένη νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὶς ἄλλες.

— Ἄν ἐπιτεθῶ σὲ μιὰ ἄλλῃ, εἶπε, θὰ εἶμαι νεκρὴ τὴν ἄλλῃ στιγμὴ. Ἡ γρηὶ Ἀκακὴ πέθανε πιά καὶ ὅ,τι καὶ ἂν κάνουμε δὲν θὰ τὴν ξαναφέρουμε στὴ ζωὴ. Γιατὶ λοιπὸν νὰ κινδυνεύω τὴ ζωὴ μου ἄδικα;

Ὅταν τὸ νερόφιδο ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν, σήκωσε τὸ κεφάλι του ἕνα δλόκληρο μέτρο πῶν ἀπὸ τὸ χῶμα κι' ἄρχισε νὰ σφυρίξῃ φρικτά.

— Ἰσσο! ἔκανε, τί κρίμα ἕνας ποὺ ἔχει τέτοια ἐπικίνδυνα ὅπλα νὰ εἶναι τόσο δειλὸς ποὺ νὰ μὴν θέλῃ νὰ τὰ μεταχειρισθῇ!

Ἡ ὀχιά ὅμως θύμωσε μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια.

— Τράβα τὸ δρόμον σου, Ἀδόθη-

τε, εἶπε σφυρίζοντας. Νιῶθω τὸ δηλητήριο νὰ μοῦ ἔρχεται κιόλας μὲς στὸ στόμα μου. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὲ πειράξω, γιατί σὲ λογαριάζω γιὰ ὁμόφυλό μου.

Τὸ νερόφιδο δὲν κουνιόταν ἀπ' τὴ θέσιν του καὶ καμπόση ὥρα τὰ δὺς φίδια ἔμειναν στὴν ἴδια μερίδι βρίζοντας τὸ ἕνα τ' ἄλλο καὶ σφυρίζοντας. Ὅταν ὅμως ὁ Ἀδόθητος εἶδε πὼς ἡ ὀχιά ἦταν τόσο θυμωμένη ποὺ δὲν μπορούσε πιά οὔτε νὰ σφυρίξῃ, ἀλλὰ μοναχὰ κουνούσε τὴν γλῶσσα τῆς, ἀλάβε ἔξαφνα τόνο.

— Θὰ εἶχα νὰ σὲ παρακαλέσω κάτι ἄλλο εἶπε, καὶ ἡ φωνὴ τῆς τώρα πιά ἦταν ἕνα ἀπαλὸ μουρμουρίσμα. Ἀλλὰ τώρα σ' ἔχω κάνει νὰ θυμώσῃς τόσο ποὺ δὲν θὰ ἔχῃς πιά καμμιὰ διάθεσιν νὰ μὲ βοηθήσῃς.

— Ἄν δὲν μὲ ζητήσῃς τίποτε ἀνόητο, τότε δὲν θ' ἄρνηθῶ νὰ σὲ βοηθήσω, εἶπε ἡ ὀχιά.

— Στὰ πεῦκα ποὺ βρίσκονται γύρω ἀπὸ τὸν βάλτο ὅπου κατοικῶ, εἶπε τὸ φίδι, ζεῖ μιὰ φυλὴ ἀπὸ πεταλούδες ποὺ βγαίνουν καὶ πετοῦν κατὰ τὶς νύχτες τοῦ Αὐγούστου.

— Ἐξέρω γιὰ ποιὲς λέες, εἶπε ἡ ὀχιά. Τὶ ἔχουν αὐτές;

— Εἶναι ἡ μικρότερη φυλὴ ἀπ' ὅλα τὰ ἔντομα ποὺ ζοῦν μέσα στὸ δάσος, εἶπε τὸ νερόφιδο, κι' ἡ πιδὲ ἄδραχμ' ἀπ' ὅλες γιατί δὲν τρέφεται παρὰ μὲ τὶς βελόνες ἀπ' τὰ πεῦκα.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω, εἶπε ἡ Σφυρίχτρα.

— Φοβοῦμαι ὅτι σὲ λίγο αὐτὲς οἱ πεταλούδες θὰ ἔχουν ἐντελὺς ἐξολοθρευθεῖ, ἐξακολούθησε τὸ φίδι, γιατί τὴν ἀνοιξὴ οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς κάμπιες τοὺς θὰ φαγωθοῦν.

Τώρα κατάλαβε ἡ ὀχιά γιὰ ποῖο σκοπὸ τὰ ἔλεγε αὐτὰ τὸ φίδι. Δίχως ἄλλο ἤθελε νὰ κρατήσῃ ὅλες τὶς κάμπιες γιὰ λογαριασμὸ του. Ἀπάντησε λοιπὸν πρόθυμα:

— Νὰ πῶ στὶς κουκουβάγιες νὰ μὴν πειράζουμε αὐτὲς τὶς κάμπιες πιά.

— Θὰ μοῦ ἔκανες μεγάλη εὐχαρίστησιν ἂν τὸ ἔκανες αὐτὸ τὸ πράγμα, γιατί ἐσένα σ' ὁπακούουν ὅλοι μέσα στὸ δάσος, ἀπάντησε ὁ Ἀδόθητος.

— Μπορὼ καὶ στὶς τοίχες νὰ πῶ ἕναν καλὸ λόγο γι' αὐτές, εἶπε ἡ ὀχιά. Σοῦ κάνω πρόθυμα μιὰ χάρη δταν δὲν μοῦ ζητᾶς τίποτε ἀνόητο.

— Τώρα εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες, εἶπε τὸ νερόφιδο, καὶ χαίρομαι ποὺ ἀπευθύνθηκα σὲ σένα.

Οἱ κάμπιες

Κάμποσα χρόνια ἀργότερα, κοιμόταν ἕνα πρωὶ ὁ Κάρρ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, τότε ποὺ οἱ νύχτες εἶναι μικρές κι' ἔφεγγε σὰ νᾶταν ἡμέρα μ' ὀ-

λο ποὺ ὁ ἥλιος δὲν εἶχε βγεῖ ἀκόμη. Ἐξαφνα ὁ Κάρρ ξύπνησε, γιατί τοῦ φάνηκε πὼς κάποιος τὸν φώναζε μὲ τ' ὀνομά του. «Ἐσὺ εἶσαι, Σταχτερέ!» ρώτησε, γιατί ἡ ἄλλῃ ἔρχοταν σχεδὸν κάθε βράδυ γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσῃ. Δὲν ἔλαβε ὅμως καμμιὰ ἀπάντησιν, ἀλλὰ πάλι ἄκουσε κάποιον νὰ τὸν φωνάζῃ. Αὐτὴ τὴ φορὰ νόμισε πὼς διέκρινε καθαρά τὴν φωνὴ τοῦ Σταχτεροῦ κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν ἡ φωνή.

Ὁ Κάρρ ἄκουγε τὴν ἄλλῃ ποὺ ἔτρεχε μπροστὰ του, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ τὴν φθάσῃ. Χωρὶς ν' ἀκολουθῇ οὔτε τοὺς δρόμους, οὔτε τὰ μονοπάτια, ἡ ἄλλῃ χυμοῦσε μέσα στοὺς θάμνους καὶ μέσα στὶς πιδὲ πυκνὲς μεριὲς τοῦ δάσους, κι' ὁ Κάρρ μὲ μεγάλη δυσκολία μπορούσε ν' ἀκολουθῇ τὰ ἴχνη.

— Κάρρ, Κάρρ! ἀκούστηκε καὶ πάλι.

Ἡ φωνὴ ἦταν δίχως ἄλλο τοῦ Σταχτεροῦ, ἀλλὰ εἶχε ἕναν τέτοιο τόνο ποὺ ὁ Κάρρ δὲν τὸν εἶχε ποτὲ τοῦ ξανακούσει.

— Ἐρχομαι, ἔρχομαι! φώναξε τὸ σκυλί. Ποῦ εἶσαι;

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΑΙΔΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΙ ΝΑ ΣΕ ΚΑΝΩ, ΠΟΙ' ΝΑ ΣΕ ΒΑΝΩ...

Ὁ Μπόემ, ὁ περίφημος δημοσιογράφος, διηγεῖται τὰκόλουθο:

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἐργαζόταν σὲ μιὰ ἐφημερίδα ποὺ κακοπλήρωνε. Ὁ ταμίας τῆς, ἕνας Ἀνατολίτης, ἔβρισκε τὶς πιδὲ ἀφάνταστες προφάσεις γιὰ νὰ ναβάλλῃ τὶς πληρωμὲς τῶν συντακτῶν. Κι' αὐτὸ βέλαια ὀχι ἀπὸ κακία του, παρὰ γιατί τὸ ταμεῖο του συνήθως βρισκόταν ἀδειανό.

Ἐτσι βρέθηκε καὶ τὴν παραμονὴ ἐκείνη τῆς Πρωτοχρονιάς, ἀφ' οὗ ὁ ταμίας μοίρασε τὰ λίγα ποὺ εἶχε σ' ὀσους ἐπρόκειτο. Τελευταῖος ἔμεινε ὁ Μπόემ. Καὶ τὰ μεσάνυχτα, ἀφ' οὗ ἔγραψε καὶ διόρθωσε τὸ ἀρθρο του, παρουσιάστηκε νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς κανένα λεπτὸ...

— Ὡ! ὦ! φώναξε ὁ ταμίας μὰ πελπισία μόλις τὸν εἶδε. Τί νὰ σὲ κάνω, ποῦ νὰ σὲ βάνω, τέτοια ὥρα ποὺ μὲ ἤρθες!...

Κι' αὐτὸ τότε δὺς-τρεῖς φορές, χωρὶς νὰ δίνῃ ἄλλῃ ἐξήγησιν.

— Μὰ τί νὰ μὲ κάνῃς καὶ νὰ μὲ βάνῃς! φώναξε ἐπιτέλους, ὁ Μπόემ. Δὸς μου, χριστιανέ μου, κανένα ἑκατοστάριο, νὰ πάω κι' ἐγὼ νὰ παῖξω γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου.

Κι' ὁ ταμίας:

— Μὰ τζάνουμ, τὸ βέλλο τοῦ 1910 τὸ κλείσα πιά! τοῦ 1911 δὲν τ' ἀναιξά ἀκόμα. Ποῦ νὰ σὲ βάνω, τί νὰ σὲ κάνω, τέτοια ὥρα ποὺ μὲ ἤρθες!...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΠΡΩΙ

Στὴ Χρυσούλα μου

Χτυπᾷ τὴν Κυριακὴν
γλυκὰ ἢ καμπάνα
καὶ τὸ ξανθὸ παιδί
ξυπνᾷ μ' ἕνα φίλι
ἢ μάννα.

«Σύνα, τοῦ λέει σιγά.
κι' οἱ ἐκκλησιᾶς σημαίνουν
τὴ θεία λειτουργία·
θυμῶνε ἢ Παναγία
σὰ μένου»

Τάμερμνα παιδιὰ
αὐτὴ τὴ χρυσὴν ὥρα
μὲ βλέφαρα κλειστά,
καὶ δὲν τοὺς στέλνει πιά
οὔτε δῶρα...

Τὸ πλένει, τὰ μαλλιά
τὰ μαλακὰ χτενίζει·
βελοῦδο ἢ φορεσιά,
κολλάτῃ ἢ τραχηλιά·
χιονίζει.

Καὶ βγαίνει χαρωπὰ
μὲ τὴ μαμὰ στὸ πλάι,
κρατώντας τὴ σφιχτά,
καὶ κείνη ἀχνά, γλυκὰ
γελάει...

PITA N. ΜΠΟΥΜΗ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

Ὅταν ἤμουν παιδάκι, τὰ περισσό-
τερα παιγνίδια μου τᾶπαιζα μοναχός
μου. Δὲν εἶχα καμμένα σύντροφο... Κι'
ὅμως ὄχι, θυμάμαι ἕναν. Ὅταν ἡ Μα-
ρία μὲ πήγαινε στὸ μεγάλο Κήπο,
ἐβρίσκα ἐκεῖ ἕνα συναμνητικό μου παι-
δάκι, λεπτοκαμωμένο, βολικό, ἥσυχο,
ποὺ τὸ χλωμὸ πρόσωπό του ἦταν
κρυμμένο, τὸ μισὸ σχεδόν, μὲ κάτι
χοντρά ματογυάλια. Τὸ χρῶμα του
ἦταν τόσο σκούρο, ὥστε δὲ μπορούσε
κανεὶς νὰ διακρίνει τίποτε ἀποπίσω
τους.

Δὲν θυμοῦμαι τὸν ὄνομά του, κι' ἴσως-
ἴσως ποτὲ δὲν τὸ ἔμαθα. Τὸν ἔλεγα
Ἀρνάκι, ἐπειδὴ φοροῦσε πάντα μιὰ
ἀσπρη κατσαρή γούνα.

— Ἀρνάκι, γιατίε φρεῖς ὁλόνενα μα-
τογυάλια;

— Μὲ πονοῦν τὰ μάτια μου.

— Γιὰ δεῖξε τὰ μου!

Τότε ἀνασήκωσε τὰ φρικτὰ σκούρα
γιαλιά, καὶ ἕνα βλέμμα φτωχὸ κι' ἀ-
δέξιο φάνηκε στὰ ζαρωμένα του μάτια
καὶ μὴν γεμάτο πόνο ἴσια στὴν
καρδιά μου.

Μαζὶ δὲν ἐπαίζαμε. Δὲ θυμάμαι νὰ
κάναμε ἄλλο τίποτα ἀπὸ περιπάτους
πλάι πλάι, πιασμένοι ἀπ' τὰ χέρια,
χωρὶς νὰ μιλοῦμε καθόλου.

Ἡ πρώτη αὐτὴ φίλα βάζτηξε πολὺ
λίγο: τὸ Ἀρνάκι χάθηκε καὶ δὲν ἐρχό-
ταν πιά στὸ μεγάλο Κήπο. Ἄ, πῶς
μοῦ φάνηκεν τότε ὅλα ἀδειανὰ καὶ
λυπημένα!

Μὰ ἡ ἀπελπισία μου ἢ ἀληθινὴ ἄρ-
χισε ὅταν κατάλαβα ὅτι τὸ καὶ μὲνο
τὸ Ἀρνάκι τυφλωνόταν. Ἡ Μαρία

εἶχε συναντήσει κάπου στὴ γειτονιά
τὴ μπόννα τοῦ μικροῦ καὶ διηγόταν
στὴ μαμὰ τὴ συζήτηση ποὺ εἶχε κά-
νει μαζί της. Μιλοῦσε σιγά-σιγά, γιὰ
νὰ μὴν ἀκούω ἐγώ. Μὰ τ' αὐτιά μου
πῆραν αὐτὲς τὲς λέξεις:

— Τὸ καὶ μὲνο, δὲ μπορεῖ πιά νὰ
δρεῖ οὔτε τὸ στόμα του!

Αὐτὸ ἦταν ἀνόητα φυσικά, γιατί βρί-
σκει βέβαια κανεὶς ἀδίστακτα τὸ στόμα
του, χωρὶς νάχη ἀνάγκη ἀπὸ τὰ μά-
τια του. Αὐτὸ τὸ σκέφτηκα ἀμέσως

ἐγώ, ὥστόσο ἡ φράση τῆς Μαρίας μοῦ
ράγισε τὴν καρδιά.

Ἐφυγα, πήγα στὸ δωμάτιό μου κι'
ἐκλαίγα μὲ πόνο. Καὶ πολλές μέρες
ὕστερα, πολεμοῦσα νὰ μείνω ὥρα πολ-
λὴ μὲ τὰ μάτια κλειστά, καὶ τριγύρι-
ζα ἔτσι ψηλαφώντας στὸ δωμάτιο χω-
ρὶς νὰ τ' ἀνοίγω, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ
αἰσθανθῶ αὐτὸ ποὺ θὰ δοκίμαζε τὸ Ἀρ-
νάκι, τὸ καὶ μὲνο τὸ Ἀρνάκι, ποὺ τυ-
φλωνόταν...

(André Gide)

M. A. S.

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ Μπέμπης εἶχε τὸ σχέδιό του: Ἀφοῦ δηλαδὴ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα,
τὸ πῆρε ἀπόφαση νὰ παραδεχθῇ πῶς εἶχαν παίξει ἕνα παιγνίδι. Ἐκρίνε ὅμως
πῶς τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μείνῃ κρυφὸ ἀπ' τοὺς γονεῖς κι' ἀπ' ὅλους
τοὺς ἄλλους. (Καταλαβαίνετε βέβαια γιὰ ποῖο λόγο...) Καὶ σκέφθηκε νὰ πῇ
πῶς πραγματικῶς τοὺς εἶχαν πιάσει ληστὲς, — μὰ κάτι ληστὲς! φοβεροὶ καὶ τρο-
μεροὶ! — καὶ πῶς αὐτοὶ τὸ σκόσαν ἀπὸ τὸ λημέρι, ἅμα εἶδαν πῶς δὲν τᾶβγαζαν
μὲ τόσο στρατό.

Πραγματικῶς, ὅταν σὲ λίγο ἀνέβηκαν, — πρῶτος ὁ σηματοφόρος μὲ τὴ
λευκὴ σημαία, ἔπειτα οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ καὶ μαζί τους οἱ συγγενεῖς, — δὲν
βοήκων ἐκεῖ πάνω παρὰ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σκυλί!

— Κι' οἱ ληστὲς: ὁ ἀρχιλήσταρχος; ῥώτησε ὁ κ. φρούραρχος.

— Φύγατε! ἀποκρίθηκε ὁ Μπέμπης.

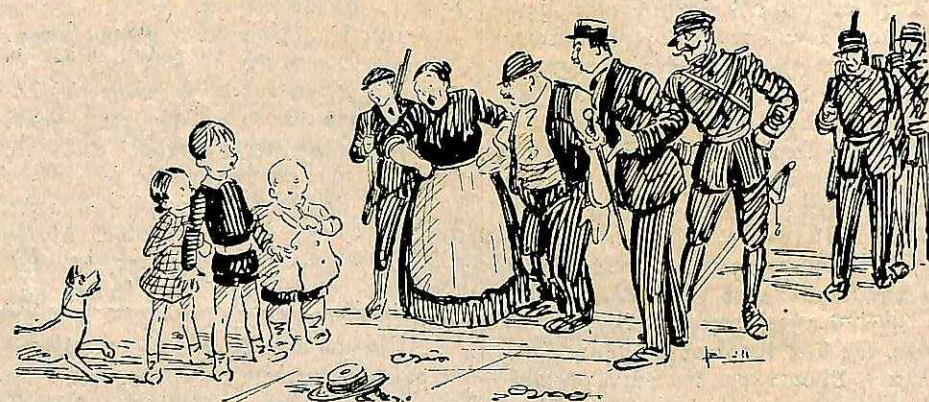
— Φύγατε! πρόσθεσαν κι' ὁ Φούσκας κι' ἡ Φεβρονία, ὁρμηνέμενοι νὰ
ποῦν τὸ ψέμα.

— Μαπ! μὰ πῶς γίνεται; ἀπὸ ποῦ; Ἐμεῖς τοὺς εἶχαμε περικυκλωμένους.

— Ἀπὸ τῆ σπηλιά.

— Μὰ εἶχε κανένα λαγούμι ἢ σπηλιά;

— Ἐτσι φαίνεται.

Μπῆκαν τότε στὴ σπηλιά, τὴν ἔψαξαν, μὰ πουθενὰ δὲ βοήκων λαγούμι,
ὕπογειο δρόμο, διέξοδο. Ψάχνοντας ὅμως βοήκων κάτι ἄλλο: Τὸ μεγάλο καλάθι
τῆς «συμμορίας». Καὶ ψάχνοντας κι' αὐτὸ, βοήκων μέσα τὰ μασκαράτικα τῶν
παιδιῶν, τὰ βιβλία τοῦ Μπέμπης, τὴ μπουνάλα τῆς Φεβρονίας κι' ὅσα ἄλλα
πράγματα, εἶχαν πάει μαζί τους γιὰ τὸ... παιγνίδι. Οἱ γονεῖς τὴ γνώρισαν
ἀμέσως. Καὶ τότε ἄρχισαν νὰ ὑποψιάζονται καὶ νὰ καταλαβαίνουν...

Ὁ κ. Καραμανίκας, ὁ Τάκης, ὁ κύρ-Φώτης κι' ἡ κυρὰ Κωνσταντινὰ ἄρχι-
σαν ἐπὶ τόπον τὴν ἀνάκριση. Κι' ἀπὸ δῶ τὰ εἶχαν, ἀπὸ κεῖ τὰ εἶχαν, ἀνάγκα-
σαν τὰ παιδιὰ νὰ ὁμολογήσουν.

— Ἐνα παιγνίδι θέλαμε νὰ παίξουμε, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, εἶπε ὁ Φού-
σκας, μὰ τὰ πράγματα ἦρθαν ἔτσι ποὺ ἔγινε σοβαρὸ.

— Ἐγὼ δὲ φταίω, εἶπε ἡ Φεβρονία. Αὐτοὶ μὲ πῆραν μαζί τους μὲ τὸ
στανιό.

— Ναί, ἔμεῖς εἴμαστε οἱ ληστὲς κι' ἐγὼ ὁ ἀρχιλήσταρχος, εἶπε κι' ὁ
Μπέμπης.

Μ' αὐτὸς δὲν καταδέχτηκε νὰ προσθέσῃ δικαιολογία.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΔΙΑ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΕΤΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1928

«Ἐν ἀναμονῇ» τοῦ Ξεσπαθώματός σας. — Ἐλπίζομεν νὰ διατηρηθῇ τὸ «καθεστῶς». — Νέα μυθιστο-
ρήματα: «Στὴ σκιά τοῦ Πύργου». — «Διετεῖς Διακοπαὶ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν. — «Ἡ Ρήνα
κι' ἡ Μαρίνα» τῆς Κυρὰ-Μάρθας. — Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ «Θαυμαστοῦ
Ταξιδίου». — Αἱ «Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως».

ΠΕΡΣΥ ἔκαμα αὐτὴ τὴν
καινοτομία: Αὐξήσα κατὰ 5
δραχμὰς τὴ συνδρομὴ τοῦ
Ἑσωτερικοῦ καὶ καθιέρωσα
ἕνα δωδεκάσελιδον φυλλάδιον
στὴν ἀρχὴ καθε μηνός. Ἀλ-
λὰ ζημιώθηκα φοβερά. Γιατί
εἶχα στηριχθῇ στὸ Ξεσπά-
θωμά σας, ποὺ φέτος δὲν
ἦταν καὶ τόσο ζωηρό. Ἐτσι,
ὄχι μόνον δὲν μπορῶ νὰ κα-
θιερώσω τὸ δωδεκάσελιδον
γιὰ καθ' ἑβδομάδα, — ὅπως
εἶχα ἐλπίζει στὴν ἀρχὴ ὅτι
θὰ μπορούσα νὰ τὸ κάμω μὲ
μιὰ μικρὴ σχετικῶς αὐξηση
τῆς συνδρομῆς ἀπὸ 80 σ' 100
δραχμὰς, — ἀλλὰ εἶναι ζήτη-
μα ἂν θὰ μπορούσα νὰ δια-
τηρήσω καὶ τὸ δωδεκάσελιδον
τὸ μηνιαῖον. Αὐτὸ πάλι θὰ
ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὸ Ξεσπάθα-

μά σας. Ἄν δηλαδὴ θὰ μοῦ ἐγγράφετε ἀρκετοὺς νέους συνδρο-
μητὰς γιὰ τὸ 1928, ἔαυτε πάλι τὰ δώδεκα δωδεκάσελιδον στὸ
χρόνον. Ἄν ὄχι, θὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ περιορίσω τὸν ἀριθ-
μὸν τοὺς ἀπὸ δώδεκα σὲ τέσσερα, δηλαδὴ τὸ πρῶτον τοῦ τόμου
καὶ κατόπιν νὰ ἐκδίδω δωδεκάσελιδον μόνον ὅταν θὰ ἔχω «Κυρια-
κή». Ὅπως δὴ ποτε, ἀπόφαση δὲν ἔλαβα ἀκόμα. «Ἐν ἀναμονῇ»
τοῦ Ξεσπαθώματός σας, τὸ 10 φυλλάδιον τοῦ Δεκεμβρίου θὰ ἐκ-
δοθῇ δωδεκάσελιδον ὡς πρῶτον. Ἐπίσης καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Ἰα-
νουαρίου, πρὶν θὰ περιέχῃ τὴν «36ῃ Κυριακῇ». Γιὰ τὸ πρῶτον
ὅμως τοῦ Φεβρουαρίου καὶ καθέξης, βλέποντας καὶ κάνοντας. Θὰ
μὲ ὀδηγήσῃ τὸ Ξεσπάθαμά σας, ποὺ ὡς τότε θάχη φανὴ πῶς θὰ
παίη, γιατί ἀπὸ τὸ πρῶτον φαίνεται ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ καλὴ καὶ ἡ
κακὴ... Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐλπίζομε νὰ διατηρηθῇ αὐτὸ
τὸ «καθεστῶς», ἀλλὰ δὲν εἴμαστε βέβαιοι. Ὅσο γιὰ νὰ κάμωμε
γενναϊότερη καινοτομία, — τακτικὸν δωδεκάσελιδον μὲ 100 δραχμὰς
συνδρομῆς, — γιὰ φέτος οὔτε λόγος. Αὐτὸ, ἂν εἶναι, θὰ γίνῃ πιά
τὸ 1929.

Ἐτσι ἢ ἄλλοιως, τὸ 1928 ποὺ ἀρχίζει σὲ λίγο, θὰποτελέσῃ
σπουδαῖον σταθμὸν. Εἶναι τὸ 506 μὲν ἔτος καὶ θὰ τὸ γιορτάσω.
Ἐσεῖς δηλαδὴ θὰ μοῦ κάμετε τίς γιορτὲς. Κι' ἐγὼ θὰ σὰς δώσω
τὴν καλύτερ' ὅλην ποὺ σὰς ἔδωσα ὡς τώρα. Γι' αὐτὸ ἐφρόντισα
πολύ. Καὶ νὰ, πρῶτα-πρῶτα, τί ὥραϊα μυθιστορήματα θὰ ἀρχίσω
νὰ δημοσιεύω ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου:

«ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ»

Αὐτὸ εἶν' ἕνα θαυμάσιον ἀγγλικὸν μυθιστόρημα, λίγο ἱστορικὸ
καὶ πολὺ περιπετειώδες. Ὁ «Πύργος» ποὺ ἀκούετε, εἶναι ὁ πει-
ρησμός τοῦ Λονδίνου, ἡ μεγάλη φυλακὴ, ἡ Βασίλειον
τῆς Ἀγγλίας, ὅπου φυλακίζονται κατὰδικτοὶ πολιτικοί. Καὶ κεῖ-
μέσα, στὴ σκιά τοῦ Πύργου, ἔζησε χρόνια ἡ μικρὴ μὲς Νταίξη, ἡ
ἡρώδις τοῦ μυθιστορήματος, ποὺ τὴν μεγάλωνε σὰν παιδί τοῦ
ἑνὸς δεσμοφύλακος. Ὁ πατέρας της, ὁ λόρδος Ἐρλινγκτον εἶχε
φυλακισθῇ ὡς ἐπαναστάτης· κι' ἕνας θεῖος της, κακὸς ἄνθρω-
πος, ὁ σερ Ρόναλδ Στάρλι, ποὺ θέλει νὰ κληρονομήσῃ αὐτὸς τὴν
μεγάλην της περιουσίαν, — ἡ μικρὴ Νταίξη ἦταν ἡ μόνη κληρονόμος,
— προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ. Βάζει λοιπὸν φωτιά στὸν πύρ-
γον ὅπου ζῆμεν μὲ τὴν μητέρα της, καὶ τὴν κλέβει. Ἡ μητέρα τρα-
χύνεται. Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀρχίζουν οἱ μεγάλες περιπέτειες
τῆς μικρῆς μὲς Νταίξη, ποὺ τελειώνουν ὅταν τὴν ξαναβρίσκει
καὶ τὴν ἀναγνωρίζει ὁ πατέρας της, ποὺ ὡς τὴν στιγμή ἐκεῖνη
ἐνόμιζε πῶς εἶχε καὶ στὴν πυρκαϊὰ τοῦ πύργου. Αὐτὴ, μὲ λίγα
λόγια, εἶναι ἡ ὑπόθεσις. Ἀλλὰ ἐκτός ἀπὸ τὴν τόσο ἐνδιαφέρουσαν
καὶ συγκινητικὴν καὶ ἀγωνιώδη ἱστορίαν τῆς μὲς Νταίξης, τὸ μυθι-
στόρημα «Στὴ Σκιά τοῦ Πύργου» μὰς δίνει μιὰ εἰκόνα τῆς

Ἀγγλίας τοῦ 19' αἰῶνα, τῆς ἐποχῆς τοῦ Κρόμγουελ καὶ τοῦ Κα-
ρόλου Α', καὶ μὰς μαθαίνει ἱστορικὰ πράγματα ποὺ κάθε μορ-
φομένος ἄνθρωπος πρέπει νὰ γνωρίζῃ. Ὅσο γιὰ τοὺς συγγρα-
φεῖς — γιὰτ' εἶναι δύο, — ὀνομάζονται Vignault καὶ Baldor. Τοὺς
ἀκούετε ἴσως πρώτη φορὰ· ἀλλὰ θὰ τοὺς ἀγαπήσετε διαβάροντας
αὐτὸ τὸ ἀριστοῦργημα τοὺς τόσο, ποὺ κι' ἄλλα ἔργα τῶν ἰδίων
θὰ μοῦ ζητήσετε ὕστερα. Μεταφραστὴς, ὅπως πάντα, ὁ ἀγα-
πητός μας Μιχ. Δ. Σταϊνὸπουλος.

Τὸ δεύτερον μυθιστόρημα ποὺ θὰ σὰς δώσω τὸ 1928 εἶναι οἱ

«ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ»

τοῦ μοναδικοῦ, τοῦ μάγου Ἰουλίου Βέρν, ὅχι μόνον ἕν' ἀπὸ τὰ
καλύτερα ἔργα του, ἀλλὰ καὶ τὸ μοναδικὸν τοῦ ἴσως ποὺ ἔχει
ἦρως ὅλο παιδιὰ. Εἶναι καμιά δεκαπενταριά, ἀπὸ ὀκτὼ χρο-
νῶν ὡς δεκατεσσάρων, οἰκότροφοι ἐνὸς Σχολείου στὴν
Ἀουκλάνδη, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Νέας Ζηλανδίας. Τὶς διακοπές,
μπαίνουν σ' ἕνα πλοῖον γυμνωμένο ἀπὸ τοὺς γονεῖς τοὺς γιὰ ἕνα
ταξίδι ἕξ ἑβδομάδων ὁλόγυρα στὸ νησί τους. Ἀλλὰ πρὶν μπου-
νᾶν ἀκόμα ὁ πλοίαρχος, — ποὺ θὰ ἦταν ὁ πατέρας ἐνὸς τῶν παιδιῶν,
— ὁ πλοῖος παρασύρεται ἀκυβέρνητον ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τοὺς
ἀνέμου... Τὰ δυστυχεμένα τὰ παιδιὰ, μ' ἕνα μαῦρον μοῦτσο
μόνον καὶ μ' ἕνα σκύλον, κατορθώνουν, μετὰ πολλὰ βάσανα, νὰ
βγοῦν ἐκ μιᾶς ἔρημης νήσου τοῦ Εἰρηνικοῦ. Κι' ἐκεῖ ζοῦν μονάχα
δύο δάκρυα χρόνια, ὡς ποὺ περνᾷ ἕνα πλοῖον καὶ τοὺς παίρνει.
Ἐτσι, ἀντὶ γιὰ ἕξ ἑβδομάδες, κάνουν δύο χρόνια διακοπές.
Ἀλλὰ... πόσα μαθαίνουν μ' ὅσα παθαίνουν σ' ἐκεῖνο τὸ ἐρημό-
νησο! Ὅλ' αὐτὰ, μὲ μεγάλην τους ὀφέλεια, θὰ τὰ μάθουν κι'
οἱ ἀναγνώσταί. Καὶ θὰ θαυμάσουν τὴ φρόνησιν τοῦ Γόρδων, τὴν
τόλμην τοῦ Δόνιφραν, τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν καρτερίαν ὅλων τῶν
ἄλλων παιδιῶν...

Οἱ «Διετεῖς Διακοπές» εἶναι περίφημες. Τὶς πρωτοδημοσίευσε
στοὺς δύο τόμους τοῦ 1889 (150 καὶ 160 τῆς Α' Περιόδου) κατὰ
μετάφρασιν τοῦ κ. Γ. Φέρμπου. Ἀλλὰ οἱ τόμοι μου ἐκεῖνοι
εἶναι ἐξαντλημένοι πρὸ ἑτῶν. Κι' ἐπειδὴ πολλοὶ θέλουν νὰ δια-
βάσουν τίς «Διετεῖς Διακοπές», ποὺ τόσο ἔχουν ἀκούσει γι' αὐ-
τὲς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ποὺ τίς διάβασαν, ἀποφάσισα νὰ τίς
ἀναδημοσιεύσω κι' ἀνέθεσα στὸν κ. Γε. Σενόπουλον νὰ ἀναθεω-
ρήσῃ καὶ νὰ συμμορφώσῃ τὴν παλαιὰ μετάφρασιν τοῦ 1889. Ἀλ-
λὴ γλῶσσα γράφωμε, βλέπετε, τότε κι' ἄλλη γράφωμε σήμερον.
Ὁ τίτλος ὅμως θὰ μείνῃ ἔτσι: Διετεῖς Διακοπαὶ. Αὐτοὺς δὲν
μεταφράζεται. Μ' αὐτὸν εἶναι γνωστὸ ἕξ ἀκοῆς τὸ μυθιστόρημα.
Εἶναι ἡ φρίκη του, κι' οἱ φρίκες δὲν ἀλλάζουν.

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ μυθιστορήματα συνοδεύονται ἀπὸ πολλὰς
κι' ὥραϊες εἰκόνες. Ὅσο γιὰ τὸ τρίτον, τὸ «γιὰ μικρὰ παιδιὰ»
τῆς Κυρὰ-Μάρθας, αὐτὸ πιά θὰ εἶναι ὅλο εἰκόνες. Περισσότερα
δηλαδὴ θὰ μὰς λένε αἱ εἰκόνες τού, οἱ γυμνογραφίαι του, παρὰ ἡ
Κυρὰ-Μάρθα. Τὸ ἀστείωτατον αὐτὸ μυθιστορηματάκι ὀνομάζεται

«Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ»

κι' εἶναι ἡ ἱστορία δύο μικρῶν κοριτσιῶν, δύο ζιζανίων ποὺ σταυ-
ρώνουν τὸν κόσμον. Ὡς τί φάρασε, τί παιγνίδια ποὺ παίζουν εἰς
βάρος ποτὲ τοῦ ἑνὸς καὶ ποτὲ τοῦ ἄλλου! Δὲν ἀφίνουν ἥσυχο
ἄνθρωπον. Μικροὶ καὶ μεγάλοι θὰ ἐκκαρδιέζοντε στὰ γέλια, δια-
βάζοντες τὰ καταστροφὰ τῆς Ρήνας καὶ τῆς Μαρίας στὸ χω-
ριό. Ὁ δὲ θυμάνετε ὅμως κούλα μαζί τους. Γι' αὐτὸ θὰ σὰς ἱκα-
νοποιήσῃ πολὺ τὸ οἰκτρό τέλος ποὺ ἔχουν τὰ δύο αὐτὰ κακοκό-
ριττα Τελοσπάντων, εἶναι μιὰ ἱστορία ποὺ θὰ σὰς ἀρέσῃ περισ-
σότερον κι' ἀπὸ τὴν φετεινὴν μὲ τὸ Μπέμπη.

Καὶ τὰ τρία αὐτὰ νέα μυθιστορήματα θὰ βαστάσουν ὅλο τὸ
χρόνον, ἀπὸ τὸ πρῶτον φυλλάδιον ἕως τὸ τελευταῖον. Θὰ ἐξυμνο-
λῶ ὅμως καὶ

«ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ»

τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ τῆς Σέλλας Λάγκερλεφ, γιὰ 15 ὡς 20 ἀκό-
μα φυλλάδια. Καὶ σημειώστε ὅτι τὰ τελευταῖα κεφάλαια τοῦ

Θαυμαστού Ταξιδιού είναι τα ωραιότερα και τάφρονότερα εικονογραφήματα.

Ας προσθέσω ότι ο κ. Φαίδων θα γράφει πάντα την *Αθηναϊκή* *Επιστολή* του, ο Ανάνιας θα σάς σερβίρει όσο μπορεί συχνότερα το *Χίλιο Μύριο* του, οι άλλοι συνεργάτες μου σάς έχουν ετοιμάσει πλήθος ποιήματα και διηγήματα, θα γίνουν όλοι οι τακτικοί κι οι έκτακτοι Διαγωνισμοί και, μαζί με αυτούς, τρεις *Κυριακές*, η πρώτη τον Ιανουάριο, η δεύτερα τον Μάιο κι η τρίτη τον Σεπτέμβριο.

Αυτά είναι τα *Νέα του 1928*. Βλέπετε ότι έχωμα πάλι το χροίος μου. Τώρα πρέπει να κάμετε και σεις το δικό σας, το

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ

Μία μέρα μαύρο μηνυτικό διαλάλησαν στη χώρα: Κόμμα τα παλληκάρια μας, χαθήκανε και πάνε!... Ένα καράβι πνιγμένο. Η θάλασσα αιμοβόρα. Μέσ' στο θυρό της σύντριψε τα πάντα!... Και πονάνε...

Φτωχές καρδούλες και ψυχές μανιάνων π' αγαπάνε Παιδιά, γυναίκες κι αδελφές στη μαύρη τούτην ώρα Γέρνουν βαριό στη θλίψη τους ως να περσίον ή μπούρα. Και μοιρολόγια αδιάκοπα κι' ατέλειωτα άρχινάνε...

Αλλοίμονο!... Τα κλάματα δεν σάς γυρνάνε πίσω! Αιώνια τ' άσπαστρα νερά θα σάς κρατούν με πάθος Γερά κορμιά που σβύσατε στ' Ωκεανού το βάθος!...

Όμως σέ κύμα άγριο πόνε τ' άχνό παράπονό σας Σε κάθε πλώρη καραβιού θα σέρνεται ξοπίσω. Νά κλαίει αύτη και σούρουπο τόν άδικο χαμό σας...

Φιλόσοφ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Έσκυψα και φίλησα το χέρι της μνάνας μου. Ήταν άδύνατο και το αίσθανθηκα στα δάκτυλά μου να τρέμει. Ο πατέρας μου, απ' το κρεβάτι που κοιτόνταν, προσπαθούσε να κρατήσει το σφοδρό κι' άυστηρό του ύπνο. Με κοίταξε στα μάτια και μοιόωσε με τόλμη το χέρι του. Άρχισε όμως πώς το στήθος του άνοιξε νάνεβοκατεβαίνει γοργά. Οι δυο αδελφές μου στέκονταν δίπλα μου. Κάτι δέλησα να πω γιατί μου φάνη πώς τα χείλη μου έτρεμαν. Δεν έχω το θάρρος. Ένα κύμα με πνίγει στο λάρυγγα. Πέσω γρήγορα το δέμα και το μπαστούνι μου και βγαίνω...

Τρέχω να κρυφτώ μία ώρα άρχιτερα στη βόλτα του δρόμου. Είναι ένα στενό μονοπάτι και περνάει πότ' από σπαρμένα χοιράκια και πότ' από λόγγους. Προχωρώ γρήγορα, γιατί πρέπει να προφτάσω κάτω στο λιμάνι το καράβι που φεύγει για τόν Πειραιά το γιάμα.

πρώτιστο, που είναι η άνανέωση της συνδρομής σας. Μένει, καθώς είπαμε, η ίδια: 80 δραχμές για το Έσωτερικό και 10 σελλίνα για το Έξωτερικό.

Σας παρακαλώ να μου τη στείλετε όσο μπορείτε νωρίτερα, κι' όχι στο τέλος του χρόνου που πέφτουν όλες μαζί οι έγγραφές. Κι' ο καλύτερος τρόπος είναι η ταχυδρομική ή τραπεζική επιταγή. Μπορείτε άλλωστε να συμβουλευθήτε και τόν Όδηγό, στο τελευταίο κεφάλαιο, που λέει όλους τους τρόπους της αποστολής χρημάτων. Λοιπόν σάς περιμένω, και σάς περιμένω όλους! Δεν θέλω να μου λείψη ούτ' ένας από τους παλιούς μου φίλους τώρα που μπαίνω στο 506 μου χρόνο και θα γιορτάσω το μοναδικό αυτό γεγονός...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Καλό μου παιδί, δέ σέ μισώ γι' αυτό, όχι. Σ' αγαπώ και σέ ζηλεύω. Ήθελα νάχα τη ζωή σου. Ήθελα νάμαι κι' εγώ ελεύθερος σαν τόν άέρα, σαν τόν πουλί, να μην έχω κανένα δεσμό σέ τούτο τόν κόσμο. Είμαι δεμένος σ' ένα άσπρο σπιτάκι κει-πέρα που μου κρατάει τη μισή μου ζωή. Μά όχι. Αυτός ο δεσμός είναι γλυκός, τόν βλέπω καλά πώς χωρίς αυτόν η ζωή θάταν για μένα ένα μαρτύριο. Ω, μητέρα, συχώρα με αν σάπαρηθήκα. Μόνη η άγάπη σου μου δίνει τη χαρά της ζωής.

Μά πές μου, ποιο θεϊκό χέρι τήν έπλασε κι' έχει τη δύναμη πέρα από δάση και θάλασσες να μου φέρνει την ελπίδα και τήν παρηγοριά στις πιο φαρμακερές στιγμές της ζωής μου;

Ανεβαίνω στο καράβι και ξεπλύνωμαι σ' ένα παγγάκι. Βλέπω άποψη ψηλά τόν Ταύγετο. Έχει άκόμη έδω και κεί στις χαράδες μακριές λουρίδες άλυτο χιόνι. Μία γυναίκα, πού θάναυ καθώς φαίνεται για ταξίδι, έρχεται φορτωμένη δυο τρία ταγάρια να στριμωχθή στο μπαγγο.

Σηκώνομαι άπότομα και καθομαι πού πέρα χάμου, άκουμπώντας στα κάγγελα τού πλοίου. Έκείνη ψιθυρίζει κάτι και σηκώνεται μετανοιωμένη γιατί μάνηγχοσε. Καλή μου γυναίκα, συχώρα με: χίλιες φορές σου ζητώ συγγνώμη. Δεν έξερω τί κάνω. Είμαι ένας σκληρός κι' άκαρδος. Και γυρίζω τόν κεφάλι μου πίσω σέ μία κουλουρά χοντρά σχοινα. Μέσ' από τήν βουρκομένη μου μάτια βλέπω θαμπές τις άκτινές τού ήλιου που άπλώνονται πέρα στην ατέλειωτη θάλασσα.

Άγης

Ο ΓΕΡΟ ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Αριθ. Έγκρ. 136

Έτριξε ο γέρο-πλατάνος τή κλαδιά του και κοιτάζε καλά τόν νέο πλατάνι που τήναι δίπλα του. Έτοιμο να ξεπεταχθή σέ λίγο τή καινούρια φύλλα του.

Πάω πιά, τελείωσα, δεν έχω δύναμη γιά καινούρια φουσκοδενοδιά, μόλις και με κόπο θά ζήσω φέτος τόν καλοκαίρι, και τού χρόνου πιά άντίο, κούτσουρο σωστό, έτοιμο γιά τόν έυλοκόπο. Έ! γιά κοίτα κι' απ' έδω, μικρό, να σου πω λίγα απ' τη ζωή μου, να ξεχάσω τόν πόνο, δεν άκοις;

Και κούνησε με δύναμη τή κλαδιά του. Τά πουλιά τρομαγμένα πέταξαν μακριά.

Μπά!; τί έπαθε καλέ ο γέρο-πλατάνος. Τόν νέο πλατάνι σήκωσε τή κλαδιά του και ρώτησε δειλά: Μου μίλησες; γιατί είσαι μαύρος; πού είναι η καινούρια σου φορεσιά; δεν σου τήν έφτιαξε άκόμα η άνοιξη;

Μ' άκουσες επιτέλους;... Τί φορεσιές γυρεύεις άπό μένα τώρα στα γεράματα; πώς φαίνεσαι λαφρόνυαλο. Πρόσεχε, παιδί μου, τόν κόσμο τούτο, πρόσεχε, μην ξετινάξωσαι πολύ, κρύβε τις όμορφές σου, γιατί ο έυλοκόπος δεν είναι μακριά. Άκου και μένα τόν γέρο... Άχ, πώς κλαίει ο ήλιος, πώς ήθελα να είμαι πάλι νέος... Εύτυχισμένο πλατάνι, πράσινο-πράσινο, καμαρωτό, φιλοξενεί όλα τή χαριτωμένα πουλάκια που γιά σένα στήνουν συνανυλίες; τόν φεγγάρι άπό πάνω σένα στέκεται και καμαρώνει κι' ο διαβάτης άπό κάτω, ψηλά σηκώνει τή μάτια του και καμαρώνει τή σκιά που τού δίνει. Τάχα κι' εγώ άλλοτε αυτά τή μεγαλεία, πανε όμως; τώρα ποιος γυρίζει πιά να με δή...

Είπε και κούνησε τή κλαδιά του δυνατά, ένδ ψιθυρίζει στο πλατάνι που τόν κοιτάζε περιεργό:

Να προσέχεις, παιδί μου, τόν κόσμο, να μην ξετινάξωσαι πολύ, άκου και μένα τόν γέρο πλατάνο... Πικρή Σκλαβία

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΟΙ ΡΩΓΕΣ

Ο κατεπών-Κοσταντής, μόλις έφθασε τόν γαράβι του στη Σίρα, κατέβηκε και πήγε κατευθείαν σ' ένα μανόβικο.

Πόσο κάνουν τή σταφύλια; ρώτησε τόν μανόβη.

40 τή σταφύλια και 20 οι ρώγες, άποκρίθη ο μανόβης.

Καλά λοιπόν, μάδησε μου μία δκά ρώγες, τού έπε ο κατεπών-Κοσταντής κι' άρχισε να μαδά τή σταφύλια.

Νίκη τού Παιωνίου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Τοτός:

Μπέμπη, τί γλυκό κάνει σήμερα η μαμά;

Άγνοώ.

Α! πρώτη φορά τ' άκούω τόν άγνοώ! Είναι καλό γλυκό;

Εδώνάκι

Η Έπισκέπτρια: Η κυρία σου είναι μέσα;

Η Υπηρέτρια, που έμαθε πιά να μιλή στον πληθυντικό.

Όχι, βγήκαν έξω.

Η Έπισκέπτρια: Μό πειόν;

Η Υπηρέτρια: Μόνοι τους. (Γεγονός) Φτωχό Χαμογλάκι

Στό Ριρή δείχνουν τη φωτογραφία τού μπαμπά του όταν ήταν παιδί.

Πώς μου μοιάζει! φωνάζει ο μικρός με θαυμασμό. Άν φωτογραφιζόμαστε τότε μαζί, θά μάς έπαιρναν όλοι γι' άδέρφια!

Πλάνο Δοξάρι

Ο μικρός Άριστομένης: Μπαμπά, θέλω παπούτσι!

Ο μπαμπάς: Έσύ όλο γιά τή πόδια σου φροντίζεις, δεν φροντίζεις και λίγο και γιά τόν κεφαλι σου;

Άριστομένης: Ναί, μπαμπά, θέλω και καπέλο!

Τσιγγάνα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1926

Κατά τήν διαλογήν έλήφθησαν υπ' όφιν μόνον όσα ψηφοδέλτια ήσαν σύμφωνα με τούς όρους τού Δημοψηφισματος. Τά λοιπά άπεκλήσθησαν.

Α'—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γραγούδι της Δευτεριάς, έλαβε ψήφους 452 (40%).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαφνοστεφής 21, 408 (37%).— Έλληνικόν 21, 408 (37%).— Άσπρος Παλιότος, 373 (34%).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γλυκό Χαμόγελο, 327 (30%).— Συρκοφ, 274 (24%).— Αίματοβαμένη Δόξα, 212 (20%).— Νάρκ σος, 167 (15%).— Εύα, 136 (12%).

ΕΠΑΙΝΟΣ: 'Ηλιογέννητη, 115 (11%).— Τσέκν Κούγκαν, 109 (10%).— Μηλολόνη, 93 (8%).— Έλλάδος Άγκαλιά, 75 (7%).— Τά Κρίνα, 67 (6%).— Γιούλης Άνθης, 60 (5%).— Ροδαλή Αύγούλα, 54 (5%).— Άγνή Ψυχούλα, 49 (5%).— Άριστοκράτισσα, 37 (4%).— Άγγελος, 32 (3%).

Β'—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΑΘΕΡΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αίνος (40%).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γέρο Ψηλορείτης (38%).— Τραγουδι τού Πόνου, (35%).— Ευστάθης Δαφνομήλης, (34%).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κοσμοχαλάστρα, (30%).— Ροδόλφος Βαλεντινός, (24%).— Ντυούγκλας, (22%).— Άρλετ, (20%).— Τραγουδί της Πατρίδος, (15%).— Έξυπνη Γατούλα, (12%).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δαφνοστεφής Έλλάς, (11%).— Φάρος τού Βοσπόρου, (10%).— Λατάνια, (8%).— Ισοτέρανός, (7%).— Άγριοβιολέττα, (6%).— Τάκης Νικολάου, (5%).— Κλαση, (5%).— Φρόνιμο Τρελλόπαιδο, (5%).— Νέμεσις (3%).— Μελέαργος, (3%).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τό πρώτιστον καθήκον τού καλού συνδρομητού είναι η έγκαιρος άνανέωσις της συνδρομής του.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 38 δδδς Ευρηπίδου τήν 2 Νοεμβρίου 1927

ΤΟ σημερινό φυλλάδιο δέν είναι δωδεκασέλιδο—και σάς είπα πιά πού λόγος,—σας άποζημιώνω όμως με τή Νέα τού 1928. Διαβάστε τα, να ιδήτε τί ώρατα πράγματα άρχίζουν στη Διάπλασις!—σας άπό τόν πρώτο φυλλάδιο τού Δεκεμβρίου. Αυτά θά σάς κάμουν να λησμονήσετε και 'Μοκονό', και 'Τζάκ', και 'Μπέμπη' και όλα. Άλλωστε αυτό είναι τόν σύνθημά μου: κάθε τόνος άνωτέρως τού προηγούμενου.

Κώστα Παπαγεωργίου, τήν έρώτησή σου μου τήν έχω κάνει και πολλοί άλλοι, ώστε δέν άπορώ με σένα, αλλά με τόνος διαδασκάλους που δέν σάς έξηγούν τη χρησιμότητα της Διανικητής. Η γλώσσα αυτή είναι βέβαια νεκρή, χρησιμεύει όμως γιά κάθε Έπιστήμην και γι' αυτό τή διδάσκουν σά κλασσικά Γυμνάσια πού παραιοκονάζουν μέλλοντες έπιστήμονες. Άλλά κι' έπιστήμονες να μην γίνω κανείς, πάντα χρειαζεται, σά μορφωμένος άνθρωπος, να κατέχει τή στοιχειά μιας γλώσσας που είναι η μητέρα τώνων ζωντανών ευρωπαϊκών γλωσσών. Ο λατινομάθης μαθαίνει εύκολότερα και τή Γαλλικά, και τή Ιταλικά, και τή Ισπανικά, άκόμα και τή Γερμανικά και τ' Άγγλικά.

Ναί, Μαύρος Αετέ, τώρα με τή μαθήματα ένα γραμματάκι κάπου κάπου γιά να μην ξεχνιόμαστε. Άλλο Διαγωνισμό πρós τόν παρόν δέν θά προκηρύξω. Στο σχολείο σου, όπου είναι τόσα Διαπλάσις, πάντα καί πάντα μιλάς μαζί τους γιά μένα, εύκολα θά προσελκύσετε κι' άλλα παιδιά που θά άνδραφεθούν και χωρίς να θέλουν. Όσο γιά τή σκίτσα τού Διαγωνισμού, έ. βέβαια, τή δεύτερα και τή τρίτα δέν μπορεί νάταν σαν τόν πρώτο.

Άποχαρτιστήριο τόν γράμμα σου, Φλογίτσα; δέν τόν πιστεύω! Έσύ μ' αγαπάς τόσο πολύ, πού σος μαθήματα κι' άν έχω, πάντα θά μου γράφω λίγα λόγια. Ίσως μάλιστα και πολλά, όπως μ' έχεις συνηθίσει, χωρίς να μ' άνοχλές καθόλου. Ναί, καλή η ιδέα να ντυθούν τή παιδιά στο Χορό σύμφωνα με τήν ψευδώνυμ τούς, αλλά τότε πρέπει να γίνω Άποκρίες, μασκαράτικος. Συγχαρητήρια σόν άδελφό σου.

Η Δάφνη μου γράφει: 'Με πόση χαρά διάβασα σόν βιβλίο με τών Νέων Έλληνικών μίαν Άθηναϊκήν έπιστολήν τού κ. Σενοπούλου ύπογεγραμμένην με τόν θαυμαστό ψευδώνυμ τού Φαίδων'. Σέ ιαθε μάθημα πετιέται και φωνάζω να κάμωμε πρώτα έκείνη. Έχω μεγάλη άνυπομονή να

ιδώ να διαβάσθ από 50 παιδιά μία τόσο ώραία Έπιστολή... Κι' ο Τσάρλεστον: 'Ο Μπέμπης Άρχιλήστατος θά πλησιάξω να τελειώσω. Τί κρίμα! Τόσο ώραίος πού είναι! Να πής τουλάχιστο της Κυρά Μάρθας να μάς β.η κανένα άλλο έτσι ώραίο παρνομήνι. Μά σαν να τζέρε, η Κυρά Μάρθα σάς βρήκε κατί έξοχο: 'Η Ρήνα κι' η Μάρνα!'

Κάτι περιεργό μου γράφει τόν Αϊνόκλημα γιά τή 'μολοστρα'. Στόν τόπο τής δέν έχει όνομα, η μάλλον η φίλη μου δέν θάτυχε να τ' άκούσθ. Έπειδή όμως, όταν ήταν μικρή, άκουγε να μιλούν γιά Νεράιδες και να λένε πώς ήταν άπρες και πετούσαν σόν άέρα, αυτή έλεγε τις μολοστρες 'Νεράιδες' και μάλιστα τις φοβόταν και άμα έβλεπε καμμία να πετά, έτρεχε να κρυφθ. Πώς γελώ τώρα μ' αυτούς τούς παιδαίτικους φόβους της!

Ένα λάθος στήν 35η Κυριακή: 'Η Δέλια δέν έλαβε μέρος σ' αυτή και μιά άπάντηση πού άναφέρεται με τόνος της, τόν ψευδώνυμ της δηλαδή—δέν είναι δική της, άλλ' είχε σταλεί άπ' άλλον ή άλλην πού έμοιαζε τόνος με τόν ψευδώνυμ κι' ο τυπογράφος τόν διάβασε Δέλια. Έγώ δέν πρόσεξα τή διόρθωσιν κι' έτσι έμεινε τόν λάθος. Ποιος τώρα η ποιά ήταν αυτή πού βριπίσθηκε Δέλια; Ο Άνανίας δέν θυμάται να μου πθ ούτε είναι εύκολο να φάξουμε τις άναριθμητες άπαντήσεις. Άλλά ίσως μάς γράψθ αύτός η αυτή πού είχε στείλει τήν άπάντησιν έκείνη, γιά να παραπονεθ πώς τήν άποδώσαμε στή Δέλια. Κ έτσι θά μάθουμε.

Νά κι' ο Δημοσθένης Νίκος ύστερ' από ένα χρόνο σιωπής: 'Άλλά δέν τόν άφιναν να μου γράψθ τή πολλά μαθήματα της Δ' τού Γυμνασίου κι' έπειτα η μελέτη τού καλοκαίριού γι' τις είσαγωγικές έξετάσεις τού Πανεπιστημίου. Τώρα τή έδωσε μ' έπιτυχία. Έγινε φοιτητής και μου τή γράφει. 'Σέ παίρνω, προσθέτει, άπό τότε πού πήγα να σό 'Ελλ. Σχολείο. Άλλά σέ διάβαζα κι' όταν πήγα να σό Δημοτικό, και θά σέ παίρνω κι' όταν άκόμη βγάλω τόν Πανεπιστήμιο. Γιατί δέν είσαι μόνο γιά μικρά παιδιά!'. Άς τδ' άχουν κι' αυτό όπ' έφει οι έσπαθόντες. Θά τούς χρησιμεύσθ η γνóμη ενός φοιτητού! Και δέν είναι δά ο μόνος πού έχω...

Σο έστειλα, Νεράιδα τού Γαίωλο, έπία τετράδια και σ' εύχαριστώ γιά όσα γράφεις. Στόν 'Ινδικό Γρίφο, κάθε λέξη τού γνωμικού δρίξεται με τάρχηκό της, με τόν είδος της και με τόν άριθμό τών έπομένων της στοιχείων. Η. χ. τόν 'νόσι και τότε πράττει' σημειώνεται έτσι: Ν3 (προστακτική) x2 (σύνδεσμος) τ3 (έπιρρημα) π3 (προστακτική).—Στήν Κεντρική Πυραμίδα κάθε λέξη κούβεται μέσα σέ μία φράση όπως σεις Μαγικές Εικόνας.

Αυτούμαι πολύ πού ο χώρος δέν μου έπιτρέπει να παντήσω και σ' άλλα χαρτωμένα γραμματάκια της περασμένης έβδομάδος σάν της. Χαράς τού Σπιτιού, της Άνεμώνης, της Άνθισμένης Δεμονιάς και της Άναγεννηθείσης Έλλάδος. Άλλά τί να γίνθ! άς μου ξαναγράψουν. Ο φίλος μου Άγης, πού τόσο σάς άρέσουν τή κομμάτια τόν στή Σελίδα, παραδίδει έδω μαθήματα Στενογραφίας. Θά είδατε τήν Άγγελία τού σόν προηγούμενο φυλλάδιο. Όσοι λοιπόν χρειαζόσθ αυτό τόν μαθήμα, κι' είναι χρησιμούν προπάντων σούς σπουδαστές πού πρέπει να κρατούν σημειώσεις όσο μίλει ο καθηγητής, —μπορείτε να προτιμήσετε τόν καλό μας Άγην.

Όραίος Έπιστολάς μου έστειλαν αύτήν τήν έβδομάδα κι' οι έξής: Κόρη τών Άθηνών, Έλλά, Αμφιρίτη, Πούλια, Ταξιδιάρικο Κύμα, Νεράιδα τού Βοσπόρου, Χιονισμένο Πήλιο, Γόρδιος Δεσμός, Πίσις—Πατρίς, Θεσπίας. Φραγκίσκος, Φώτος Δάμης, Άστραπόβροτο, Πεταλούδα, Αλεξία, Άνθεις, Τρελό Γυμνασιόπαιδο, Δαφνοστεφής Όλυμπιονίκης, Σπρίξ και Ταρτούφος. Έξέτελσα τις παραγγελίες των και τούς εύχαριστώ γιά τή καλή τών λόγια. Σ' όσους μπόρεσω θάπαντήσω σόν έρχόμενο.

Σεσπαθώνετε

γιά τόν Δωδεκασέλιδο!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδών ψευδώνυμων έγκρίνεται η άνακοίνωσι, άδέν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος δρ. ΙΟ.—Τά έγκρινόμενα ή άνακοινούμενα ισχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1927. Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν εις άγρία και δσα από Κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Σαλώμη, κ. (—). Λαοκόων, ά. (!). Τσάκ, πινούλα, κ. (ΝΕ). Νερούδα της Ρεματίας, κ. (ΑΡ). Βουβή Βουλγάρα, κ. (ΕΒ). Αροσούλα, κ. (ΕΓ). Στιλβίς, κ. (ΚΜ). Χειμώνανθος, κ. (ΕΜ). Παρόβαρχα, κ. (ΚΜ). Ζωσσαι Πατριάκι, κ. (ΝΒ). Ίαποτής της Περιννημίδος, ά. (ΣΒ). Χωρική Έλβετίας, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Τώνων Μονάχην (έλαβα τόν ποιήμα σου' η διεκπεραιώσις γίνεται όπως πάντα, αλλά τόν ταχυδρομικό κάποτε άργεί). Άμλετ (εύλογώ τήν εδκαίρια της 'Κωμικής', πού άλλη τώρα να περιμένω; σ' έχω παρτω πού θά έργασθής γιά τόν Χορό' έ. βέβαια, θά χρειαζόθουν και λίγα χρήματα). Νεύτωνα (χαίρω πού αυτή η 'Κυριακή' σου άρεσε περισσότερο φθ' αλλά γιάτ' διαλυθήκατε;) Κροάλη (έίρας βέβαια τήν έγκριση τού ψευδώνυμου σου' έγχαριστώ πολύ) Δοξάντα (έστειλα 14 τεσεεις σου άπό τήν 'Κυριακήν') Σμυρνοκώτα (σε συγχάρημαι περιμένο τώρα να μου γράψθ κι' άνωτέρω). Έκδικητήν (παραγχαρισμός έξοφλήθθ) Ταρζάν (τά έστειλα). Άτρώμητον Πολέμι.

στην (εὐχομαι κι' ἐλπίζω νὰ πέ-
ρασε ἡ καλὴ αὐτὴ ἐπιδημία) ὁ
θεὸς νὰ φυλάξῃ τὰ καλά μου τὰ
παιδιά.) **Ἀφρισμένο Κύμα** (δε-
κτές· δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ δρι-
σθῇ;) **Μακεδόνα** (εἶδες δι' αὐ-
τὸ ἐνέκριν' γράφε μόν') **Χλόη**
(μὲ τὸ καλὸ νὰ ξαναγυρίσῃς βρα-
θεὶν ἑστίλα· ἡ φωτογραφία σου
γρήγορα θὰ δημοσιευθῇ) **Πέτρον**
Ριονοαί (τὸ εἶπα στὸν κ. Φαί-
δωνα πού σ' εὐχαρίστησε πολὺ) **Ε-**
ξάδελφον τοῦ **Διαβόλου** (δὲν θὰ
ἦλθε ἀκόμα ἡ σειρά· του) **Μήλον**
τῆς **Ἐριδος** (ἡ Πίσσα μόνον ἦταν
ἐλεύθερη καὶ ἦλθε· δὲν τὴν εἶδες;
αὐτὴ σὲ εἶδε· τετράδια ἔστειλα·
Ἐλάτην τοῦ **Αἵνου** ἔχεις πολὺ
ὀκιο, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πῶ τί-
ποτα γιατί δὲν ἀνακατεῖσαι σ'
αὐτοὺς τοὺς ἰδιωτικοὺς διαγωνι-
σμοὺς, οὔτε ἔχω καμμιὰ εὐθύνη)
Πικρὴν Σκλαβιὰν (στὴν ἐγκρίση
τοῦ κομματιοῦ σου, κατὰ λάθος·
τὸ **Πικρὴν** ἔγινε **Χρυσή**.) **Ἀγνήν**
Ψυχούλαν (δεκ-εὗς) **Νανόταν** καὶ
Αἰκάν (ἐλαβα, ἐχαρίστη·) **Ἀνέ**
σπερην **Εὐτυχίαν** (ἔστειλα 36
τετράδια) **Μόνα Λίζαν**, **Πλάνο**
Δοξάρι, **Μπέμπαν Καχριμάνη**,
Ροδόλφον Βαλεντίνο, κτλ κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα με-
τὰ τὴν 1 Νοεμβρίου, θ' ἀπαντή-
σω στὸν ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 5 Ἰανουαρίου)

718. Δεξιγρίφος

Στὴν ἀρχὴν τοῦ γράμματος παίρνει
Σχήμα γεωμετρικὸν
Καὶ συναίσθημα μου φέρνει
Ἀνυπόφορα κακόν.
Ἐλευθέριος Ρουσάκης

719. Μεταγραμματισμός

Μ' ἕνα μικρὸν πλεούμενον
Ποῦ τὸ... πανί του ἀλλόζω,
Πᾶσιν ἐν νήσῳ ἑλληνικῇ
Ὅλοῖσα κι' ἀράζω.
Κοσμοχαλᾶστρα

720. Ἀναγραμματισμός-Μετα- γραμματισμός

Εἶναι σ' ἀριθμητικά.
Ἀν τὸ Ρῶ του μεταθέσῃς
Καὶ τὸ Ι του κάνεις Υ,
Ἀθῆναιον ξαφνικά
Τῶν πολέμων ποιητὴ
Λυρικό θ' ἀποτελέσῃς.
Φίλαβλος

721. Τονόγριφος

Ἀν μὲ καταπιῇ, πεθαίνει
Ἡ τουλίχιστο ἀρρωσταίνει...
Ἀν μὲ παροξυνώσῃς
Μικρὴ νήσον θάνικρυσσῃς.
Εὐστράτιος Παξινός

722. Μί

* * * * *

Αἱ δύο κάθετοι· ἱερὸς τόπος
καὶ μέγας αὐτοκράτορ. Αἱ δύο
πλάγια, ἀριθμητικὸν καὶ σοφὸς
πομοθέτης. Αἱ δύο βάσεις σύνδε-
σμος συμπλεκτικός καὶ τελικός.
Ἀναδρομὰς τῆς Ἀττικῆς

723. **Κρυπτογραφικὸν**
12345678 = Πόλις τῆς Θράκης.
234178 = Τόπος μακάρων.
3468 = Μουσικ. ὄργανον.
432 = Τὸ πᾶν.
5781 = Σοφός.
671 = Μέλος.
7334678 = Χώρα.
8381 = Ὀρυκτόν.

724. Στενογραφία

Δόκτωρ Φασαρίας

Τ Π Θ Μ Τ Α Η

Μὲ αὐτὰ τὰ γράμματα, ὅσας
δήποτε φορὸς καὶ ὅπωςδήποτε
ἐπαναλαμβάνονμενα, νὰ σχηματι-
σθῇ γνωστοτάτη παροιμία
(Νέον εἶδος) Μίμης Πρώμος

725. **Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων**
Τὰ ἀρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν
κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν νήσον:
Ζενίθ, **σοφός**, **συγγενής**, **μέ-**
ρος, **ὀμιλῶ**.

Φιφὴ Ι. Σταυροπούλου

726. Μικτὸν

βθ - ασε - τς - αυασου
Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

727. Γρίφος

Ἀπάγω ὁδὸς ὁδὸς
Ρέβε ὁδὸς τέϊ ὁδὸς
ὁδὸς
Σωτήριος Στ. Μάρκου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

728-730. **Cinéma-Rébus**

1.- Κύμα, χθές, εἰς.
2.- Λάθος, ἐκεῖ, γάμος.
3.- Ἐάν, λύκος, κατάστασις.
Τρία ψευδώνυμα τῆς Διαπλάσεως.
Ἡρώκη Φέσσα

731. Devinette

Qu'est-ce qui montre les
dents au bois ?
Ταξιδιάρικο Κύμα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 34

485 ἀντὶ 285. Ἀγισίλαος, (*Α-
γίς, ἡ, λαός) - 486 ἀντὶ 286. Κα-
ρωίς (Κ, Ρ, τίς) - 487 ἀντὶ 287.
Σύρος-Σπύρος. - 488 ἀντὶ 288.
Βύρων - Μύρων - μύρων.
489 ἀντὶ 289. Ν

Δ Ε Ι

Δ Ε Ι Δ Ι

Κ Ε Υ Λ Α Ν Η

Δ Ε Σ Π Ο Ι Ν Ι Σ

Δ Ι Α Κ Ο Σ Ι Ο Σ Τ Η

490 ἀντὶ 290. ΠΕΛΑΓΟΣ (ἔλος,
λαγός, Ἀγρός, Ρέα, Γάλλοι, ὁ-
ρος, Σάρα). - 491 ἀντὶ 291. Κά-
τω (ΜαρίΚΑ, ΤΩνη...) 492 ἀντὶ
292. ΜΑΔΡΙΤΗ (Μίνως, Λαμία,
Ρόδος, Ἰκαρία, Ἀρσάκ, Τικά,
Μεσσηνία). - 493 ἀντὶ 293. Τὸ
αἷμα νερὸ δὲν γίνεται. - 494 ἀντὶ
294. Ὅρις ὑπὸ τὴν χλόην (οὐ
εἰς ὑπὸ τὴν γλῶσσαν, ἦν.) - 495-499
ἀντὶ 295-299. Par L: lin, lire,
Loire, palme, loyal. 500 ἀντὶ
300. BERLIN (Boileau, Ecole,
Renard, Lotre, Ile, Noël).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυδρ.
Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα ὁρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ πᾶσα δέ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαία ὁρ. 1.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΖ' - 1050/

Παρακαλοῦμεν ὅσα Διαπλάσους ἔχο-
μεν γνωρίσει, ὅπως μᾶς ἀποστείλῃσι
διάφορες κάρτες ἢ ν' ἀλληλογραφήσωμε
ἐπὶ καρτῶν. Δ/σις: Γεωργίου Θ. Δανιόλου,
μαθητὴν Γυμνασίου, Ἄνδρον.

Ρεζέλος Βαλεντίνο

Ἀτρεμπετ Πλοίαρχος

/ΚΖ' - 1051/

Οδότη, Φλογίτσα, σὰς ζητῶ ἀλληλο-
γραφίαν· δεχέσθε;

Ἀνεμοστρόβιλος

/ΚΖ' - 1052/

Τρέμειτε... γιατί ἀρχίζω!!! Κλήρη
= Σκανδαλὴν, Σκανδαλίαν = Καλοῦσθι,
Ἐλῖα = Μιχαήλ, Ἐλῖα = Παπαδοπού-
λου, Σούζη = Γαλδέρη. Πᾶς σὰς ἀρεσεῖ;
Φτωχὸ Χαμμεπλο

/ΚΖ' - 1053/

ΟΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν
καὶ ἀνταλλάγη Μ. Μυστικῶν, πρὸς
πλουτισμὸν τῆς συλλογῆς του, ἀπὸ ὅλα τὰ
Διαπλάσους καὶ Διαπλάσοι. Δ/σις:
(ΚΖ' - 403).

/ΚΖ' - 1054/

Υποστηρίξτε ὅλοι τὸ ὑπερόχον ψευδώνυ-
μον ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥ-
ΚΟΣ ὅπως τὸ ὑποστηρίζει ἡ Νόρμα καὶ
Πριγκίπισσα Ρεπανάκη.

/ΚΖ' - 1055/

Ἐξυπνὴ Γατούλα, χιλίς εὐχὲς γιὰ τὴν
γιορτοῦλά σου. Χαιρετίσματα στὴν
Δανάη Ζ. Πεταλούδα

/ΚΖ' - 1056/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΣΤΩΝ

Υπενθυμίζομεν τὴν προηγουμένην μᾶς
ἀγγελίαν (ΚΖ' - 1037). Προσέχω ἀρχαι-
ρεσίαι· στείλατε αἰτήσεις διὰ νὰ καταλάβετε
κινᾶς θέσεις.

Ὁ ἀρχηγός: ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΡΙΣΕΜΕ

/ΚΖ' - 1057/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

Διορίζεται ἀντιπρόσωπος Βόλου ὁ Φρα-
γυλίσκος

Φεβερὸ Λυκόκυκλο

(ΚΖ' - 1058)

Πριγκίπισσα τῆς Σεληνῆς, Ἰόλη,
Χιόνι, Ἀγν, Λιλιάνα, Κέρη τοῦ
Βυζαντίου, Νεράϊδα τοῦ Γαλῶ. Ἀ-
γριολοῦσιν, Νιόβη Γκρατσιέλλα,
Βιολέττα, Ἀλχηστis, Ἰνδιάν, Ἀρι-
στοκράτισσα, Ἀλκυὼν, Ἀφρισμένο
Κύμα, νὰ περιμένω ἕνα σας τετράδιον;
Δ/σις: (ΚΖ' - 816).

Δαρνισσοφῆς Ὀλυμπιονίκης

/ΚΖ' - 1059/

Ἐζωνάκι = Μαρτίνος ἢ Κουλουκού-
της, Πολικός = Ἀστὴς = Ἀπόστ. Ἀπο-
στόλου. Καπετὰν Φασαρίας

/ΚΖ' - 1060/

Κολοκυθόσπορος, τόσο... νερούλη!
λοῖπον εἶναι ἡ... κολοκύθα σου, ποῦ
μ' ὄρεσε νὰ βρῇ, πῶς ἐγὼ κι' ὁ Μοκὸς εἴ-
μαστε οἱ ἀδελφοὶ Γεωργίουπουλου...

Ταρτούφος

/ΚΖ' - 1061/

ΛΙΚΑ=ΑΓΓΕΛΙΚΑ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.
Παργινόν:!

Ἀπ. Μιχ. Μπουρνιάς

/ΚΖ' - 1062/

Τ' ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ μου
Μ. Μυστικῶν: Βραβεῖον τ' ἀπάλου, μὲ
κι' ἀφ᾽ αὐτὸ τῆς Λέλιας τετραδιάκι, κα-
θὸς καὶ τὸν ὀρθὸ τοῦ Πλάνου Δοξαρίου.
Τοὺς ἄλλους ὁλοθέρενα εὐχαριστῶ. Βραβεύ-
οντες στείλατε διευθύνσεις καὶ ταχυδρο-
μικά. Ἡ Δ/σις μου στὸ ἐξῆς: Τσακάλωφ
1, Ἀθήνας.

/ΚΖ' - 1063/

Ἀπειρη χαρὰ θὰ μοῦ σκόρπιζαν τὰ τετρα-
διάκια τῆς Μιμῆς, Ἡλιόβγαλτης,
Μαγίσσας, Ἀντιγονῆς καὶ Πλάνου
Δοξαρίου. Τὰ περιμένω; ΜΟΝΑ-ΝΙΖΑ

/ΚΖ' - 1064/

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ
νακατοσούρα, Ἀντονεῦρη, Μανα-
βέλα, λάθος οἱ ἀνακαλύψεις σας, οἱ
σχετικὲς μὲ μᾶς. (Τὸ βεβαίωσω. - Διαπλ.)
Πρόσκαίρες χαρὲς...

/ΚΖ' - 1065/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΚΑΤΑΜΑΧΤΩΝ

Ἀποτελέσματα 2ου διαγωνισμοῦ (κο-
μικῶν στίχων). Πρῶτο βραβεῖο Λευ-
κὴ Γαρδένια (Παραμῦθι χωρὶς ὄνομα)
Δεύτερο βραβεῖο: Ἀπὸ τὰ δύο ἀραιότε-
ρα τοῦ Θεσπὶ καὶ τῆς Αἰλάντας, βραβεύσα-
με τοῦ Θεσπὶ τὸ σκοποπούλι-Κοποπούλη,
ὡς πρὸς κομικόν. (Σανσελῶρ, δεμένο). Τρί-
το βραβεῖο Αἰλάντα (Ὁ Ναυαγὸς τῆς
Κυνθίας, καὶ Μουφλοῦ) Ἀοιποὺς εὐχαρι-
στοῦμε. Παρακαλοῦμε στείλτε Δ/σεις καὶ
ταχυδρομικά, Δ/σις: Τολαπὴ 3, Βόλον.
Ἡ τῶν Διαγωνισμῶν: Ἀστραπὴ

/ΚΖ' - 1066/

Ἐν ἔχω καμμιὰ σχέσιν μὲ Πέρβον. (Βέ-
βαια δὲν ἔχει. - Διαπλ.) Σανθὴ Μου-
σμή, ἄλλῃ φορὰ μὴ συζητῇς στὸ λεωφο-
ρεῖο γιὰ μένα, ἀκόμη κι' ἂν διέφευγα ἀνα-
καλύψιν τοῦ ἀδελφοῦ σου. Κιτκάβες ὅτι
σὲ ξέρω; Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ γιὰ
μὲ μᾶθς. Δ/σις: (ΚΖ' - 869).

Γίνες Βούγας

/ΚΖ' - 1067/

Ὁ πρόεδρος τῶν «Σωματοφυλάκων» εἶναι
ὁ Ἀραμῖς Ἀλεξ. Κυττανίδης, μέλων
Μηχανικοῦ παρακαλῶ!

Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος

/ΚΖ' - 1068/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΙΠΠΟΤΩΝ

Διαπλάσους, Σύλλογοι, ὑποστη-
ρίζετε (ΚΖ' - 1011). ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΣΤΑΙ. δὲν
ἐλάβομεν. Θὰ εἴμεθα φίλοι σας. Σωματο-
φυλάκες, Ἀράτοι, Δαβόλοι, Παλι-
τόσι, Φύλακσι, δὲν ἀπαντᾶτε;; ἐπομέ-
νους τρέψετε!!! Αὐα!!! στοὺς μπε-
μπέδες...

Ὁ Πρόεδρος Ἰπποτῆς ντὲ Μπερζεράκ

/ΚΖ' - 1069/

ΜΕΓΑΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΗΦΑΙΣΤΟΣ»

Πρόεδρος: ΠΙΚΡΗ ΣΚΛΑΒΙΑ
Γραμματεὺς: ΖΩΤΑΤΗ ΠΑΤΡΙΚΙΑΙ
Ταμίας: ΚΕΙΜΟΝΑΝΘΟΣ
Τῶν διαγωνισμῶν: ΔΡΟΣΟΥΛΑ
Τῶν ἀνακαλύψεων: ΒΟΥΒΗ ΒΟΥΓΑΡΑ

ΜΕΛΗ

ΦΑΡΟΒΑΡΚΑ, ΣΤΙΛΒΙΣ, ΙΡΙΣ, ΜΥΡΤΑ,
ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΚΛΗΜΙΔΟΣ.

Α' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

«Γράψατε πόσας ἀπαντήσεις φαντάζεσθε
νὰ λάβωμεν». Βραβεῖα 2· συμμετοχὴ δι-
δραχμῶν· προθεσμία 15 Δεκεμβρίου. Ἀ-
σκήσου 36-Β.
Κατ' ἐντολὴν τῆς προέδρου, τῶν διαγω-
νισμῶν: ΔΡΟΣΟΥΛΑ

/ΚΖ' - 1070/

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ μνηστὶον γραμματο-
φισμολογικὸν περιοδικόν, ἀπαραίτη-
τον βοηθῆμα τῶν γραμμολογικῶν. Συν-
δρομὴ ἑτησίᾳ ἐσωτερικῶν δραχμ. 35. - ἐξω-
τερικῶν γρ. γαλλ. 15. - ἡ σελίτινα 3/- ἡ
δολλάρ. 0,75. Ἀθῆναι, Μιχαὴλ Βόδα, 169.

/ΚΖ' - 1071/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΠΑΡΤΙΑΤΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Υπενθυμίζομεν εἰς τὰ Διαπλάσους τὸν
(ΚΖ' - 987) Διαγωνισμὸν μᾶς.

Νῖξ Βίντερ

Ἀλὴ Πασά, δὲν σὲ φοβοῦμεθα.
Ἀρσέν Λουπέν

/ΚΖ' - 1072/

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχμ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δραχμ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1926)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 33 ἐν ὄλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκα-
στοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχμ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κόν δρ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε
ραμμένος.